

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Леви десни, десни леви 3

Кое е ляво, и кое – десно е много мътно, а всъщност – ясно. Идеологически компас за обърканите.

Аз, затворникът 3

За ченгетата, държавниците и други бандити – интервю от преизгодната на „правовата държава“.

Роботронната революция 6

Техническият прогрес сривва капитализма към неминуемата среща с реалността.

Комуни и Съвети в Рожава 7

От войната с Ислямската и другите държави пламва искрата на самоуправлението и свободата.

Изповедта на Бакунин 8

Революционерът обяснява на руския император Николай I революцията.

КАК Е ПРАВИЛНО ДА СЕ КАЖЕ: ЧЕСТНО ИЛИ ЧЕСТВАНО?

ЧЕТИВО ЗА ДЕМОКРАТИ

Трети март и Деветнайсети февруари

Какво помним за тези дати? И защо само ги помним, без те да влияят върху делата ни, стремежите ни?

В деня на обесването на Левски телевизията се умляваше от гангалаци, които на ръка преписали бележника му, за да го... внесат в парламента. Така „працвали послание“ на държавниците да станат „по-добри“. Все едно Левски е разнасял писъмца до османските власти, белким те се засрамят и започнат да управляват „за добро на раята“. На въпроса на репортера какво са запомнили *дечицата* от преписаното, над което са похабили две седмици, в кадъра на телевизионната камера попаднаха чисти ученически очички, изпразнени от всякакво мисловно съдържание.

Нищо не запомнили, нищо не ги впечатлило. „Какво значи за вас днешният ден?“ – опита да покрие кухнята на тези млади главици репортерката, олеле, бъдещето на нацията. И екна отговор: „Днес е велик ден!“

Ха така. Датата на смъртта на един революционер, при все кусурите му, за които е прието да се мълчи, нали е светилия, била ВЕЛИКА. О, да, велика е. За душманите на свободата е велика. За един възгордял се до небесата интелектуалец, спретнал филмова екшън карикатура за Левски, е велик. Понеже е реклама за „творбата“ му и понеже на този ден може патетично да се сърди на крштики към филма, че някой посмьл да не хареса „визията“ и то В ТОЗИ ДЕН.

Да, някои се сетиха, че Левски май казал нещо като „ако загубя, губя само себе си“ и така нататък. Но липсва доразвиване на тази мисъл, че „ако печеля, да спечелят ВСИЧКИ народи“. Липсва стремеж към общество, в което да важи принципът „ако почна да губя, всички ще ми помогнат“

» » продължава на страница 3

ИЗМИСЛЕНИТЕ ТЕРОРИСТИ

ЦРУ ПРОИЗВЕЖДА ДЖИХАД НАВЪН, ФБР ФАБРИКУВА ВЪТРЕ

Почти всяко голямо дело по линия на тероризма след 11 септември 2001 г. е включвало като основна фигура агент-провокактор/доносник, внедрен от държавата. В тези дела доносниците – работещи за пари или за да получат по-леки присъди по свои угадни дела – преминават границата на чисто наблюдение на потенциални престъпни деяния и насърчават и подпомагат хора да участват в заговори, чиито сценарий е до голяма степен написан от самото ФБР. Под вещното ръководство на ФБР доносниците осигуря-

ват оръжията, препоръчват мишените и дори инициират политическото подстрекателство, което впоследствие ескалира обвиненията до нивото на тероризма.

Петра Бартошевич, сп. Нейшън, бр. 2-9 юли, 2012 г.

Забележителен е случаят с делото от 2011 г. срещу Джеймс Кромити – беден помохамеданчен чернокож американец, който бил дочут, че прави антисемитски изказвания, но никога не е проявявал

какви то и да било наклонности да участва във въоръжено нападение. В продължение на осем месеца ФБР използва доносник – който виси по друго угадно дело и на когото ФБР плаща, – за да убеди Кромити да се навие да участва в терористичен заговор, скалъпен от самото ФБР. Осем месеца той категорично отказва. Не щеш ли, човекът бива уволнен, остава на улицата и тогава доносникът вдига ми-

» » продължава на страница 9

БРАК ПО СМЕТКА БЕЗ КРЪЧМАР

Руски кръстопът

Разбираемо е Западът, тоест Евросъюзът и особено САЩ, да желае да използва ресурсите на Русия – по възможност на аванта и напълно, за да не захранят Китай. Неразбираемостта е защо Кремъл се натиска да предостави природните си богатства на Пекин, защото, реализира ли се проектът „Евразийски съюз“, точно това ще се случи. Надали сериозно се разчита на равноправие с КНР. Логиката сочи, че руските граждани и държавните институции не ще имат статуса гори на един сегашен Хонконг – предвид населението си от 146 милиона (заедно с анексирания

Крим) при плътност 8 души на квадратен километър територия, и БВП, колкото и условен да е този показател, 2512 милиарда долара. Докато евентуалният им „партньор“ наброява 1347 милиона души, състени по 140 човека на квадратен километър, управлявани от 10 милиона бюрократи, при 11 299 милиарда долара БВП. Дрънкане с „фамилното ядрено оръжие“ е нищо пред тези показатели, пред данните за реалното производство в тези страни. Самонадеяност? Елитът на съвременната руска държава, толкова гнил, колкото вся-

» » продължава на страница 6

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Няма да се спираме върху подобни „теории“ за „средната класа“, с нейните 9 слоя (по три горе, долу и в средата), които позволяват всякакви манипулации и мистификации. Басните за трудолюбие, частна собственост и заинтересованост на „инвеститорите“ като мотор на развитието се опровергават от финансовите спекулации и от ръста на богатствата на увеличаващия се брой милиардери. Така наречените подпомагания на „малките и средните предприятия“ са от лукаваго. Данните сочат неопровержимо, че „средната класа“ продължава да се разорява. От анализа им и отражението на сегашната криза на капитализма върху нея, се оказва, че тази класа е временен, ефимерен и... „случаен“ социален феномен.

Например, в държавите от „златния милиард“, към които принадлежи част от населението на членуващите в ЕС страни отпреди разширението му на Изток, през 70-те години на XX век, нейният дял се е изчислявал на внушителните 60-70% от обитателите им. Това положение започва да се променя с наченалата в края на 80-те години глобализация, когато реалните доходи на „средната класа“ престават да растат, вследствие на което процентите ѝ в населението започват да намаляват. Затова изследването на тенденциите и на промените, които се извършват в нея, са от изключително значение.

„Рецесията“, която мнозина допускат, че може да разруши ЕС и да наруши интернационалното статукво, като го превърне в копие на Брюкселския музей, ще засегне и сегашното социално статукво. Неговото мириране поставя на дневен ред „гибелта на средната класа“... Нейната ерозия и край е социален процес, който по важност и влияние върху хода на историята не отстъпва на изчезването на селяните през XX век в свърхразвитите страни или на наченалото преди няколко десетилетия стопяване на индустриалния пролетариат. Краят на средната класа ще ликвидира социалната опора на капиталистическото общество и заедно с лавинообразно растящото Пето съсловие вещае рухването на социалния мир в „консуматорското общество“...

Европейската „средна класа“ обеднява, поради което някои предричат нейния „край“. Например японският американец, бизнесмен и писател-апологет на „трудолю-

бието и талантливостта“ на богатите, пише:

„В близките десетина години ще станем свидетели на обедняването на средната класа на Запада, чиито представители ще попълнят масово редиците на „унижените и оскърбените“. В съвременния стадий на еволюционния процес тази класа ще бъде като динозаврите. Последниците от глобализацията и техническия прогрес ще станат наказание за онези, на които не достигат ум, богатство или дързост, за да използват промените в своя полза“.

Бурният процес на разслоение и ерозия на „средната класа“ продължава и през 90-те години на XX век с разрушаването ѝ в Аржентина, Бразилия и Мексико, като вече обхваща всички страни на развития Запад, включително такива „острови на благоденствието“ като Норвегия или Нова Зеландия. Социолозите бързат да внесат успокоение, като твърдят, че процесът се компенсира от „глобализацията и преразпределянето на средната класа и стремителния ѝ ръст в развиващите се страни“, сред които нареждат демографски гиганти като Китай, Индия или Бразилия. Последните са въвн от обсега на настоящата глава на „Апокалипсис – кога?“, но си струва да упоменем разтегливостта на различните „методици“ и критери, използвани от „учените“ при дефинирането им: например долната граница на доходите на „новите средни класи в развиващите се страни“ е свалена от 300 до 60 щатски долара месечно или от 400 до 80 лева, което си е жива мизерия дори за вече ненародната република БГ! В същото време, в богатата и стояща въвн от ЕС Швейцария искат с референдум въвеждане на минимална месечна работна заплата от 4000 франка и ограничаване размера на банкерските заплати до едногодишната на най-ниско платения банков служител. (Сега средната заплата на швейцарските банкери надхвърля 1000 пъти тази на „нисшите“.) Въпросните 4000 швейцарски франка или 3300 евро са необходими, според Швейцарския синдикален съюз, за гарантиране на „достоеен начин на живот“, от който понастоящем са лишени 400 хиляди швейцарци. (В тези сметки не влизат гастарбайтерите, които са 23% от населението.)

На фона на кризата, новите „средни класи“ от развиващата се Трети свят едва ли ще имат по-различна „съдба“ от тази на събратята им от „Златния милиард“.

Работещият през „славните следвоенни десетилетия“

механизъм на постоянно повишаване на стандарта, социалното положение и благосъстоянието на „средняците“ вече не функционира. Освен с края на растящите доходи поради световната конкуренция на пазара на труда, средните класи в ЕС и другите развити страни обедняват вследствие на ръста на цените на енергията и суровините, на имотите, на образованието, особено на висшето, включително в страни като Германия и Франция, в които доскоро то е било безплатно, на медицинските услуги, на пенсионното осигуряване, помощите за безработните и младите. Към това се добавят съкращенията на работните места, повишаването на трудовата възраст до 68 и повече години и растящата безработица. Поради невъзможността да изплащат заемите, „средняците“ престават да живеят на кредит и започват да изпитват „напрежения“ и тревоги за утрешния ден и за бъдещето на децата си. Вече я няма увереността, че „утре ще бъдем по-добре от вчера“, което води до мрачни настроения в средите на „опората на гражданския и социален мир“. Не друг, а „самият“ холандски крал Вилхелм-Александър в средата на септември 2013 г., пристигайки със златна карета, обявява пред парламента „края на великата и хубава западна епоха на средната класа“. Той заявява: „Социалната държава на XX век вече не съществува. Предстои преход към „общество на активното участие“, в което всеки е длъжен да поеме в свои ръце отговорността за собственото си бъдеще“. Така кралят прокламира тържеството на „закона на джунглата“ с максимата на Хобс: „Човек за човека е вълк!“

Прочее, всичко това е „нормално и естествено“ за капитализма. Като всяко класово общество, той е една асоциална, икономическа, политическа и идеологическа система на господство и експлоатация. В нея всичко се превръща в стока и става обект на търговски и финансови спекулации. Нейните апологети твърдят, че стоково-паричните и пазарни отношения, които са една от основите на тоталното господство на капитала, са универсални, естествени, вечни и непреодолими от каквито и да е човешки усилия. От една страна обаче РР съкращава работните ръце, а от друга частната собственост (държавната също е частна – на онази корумпирана част от обществото, която притежава, упражнява и злоупотребява с властта) върху „средствата за производство“

(автоматизирани лаборатории, заводи и аграрни стопанства, транспорт и комуникации, вериги за снабдяване и разпределение на блага) лишава от средства за съществуване милионите безработни, изхвърлени на улицата от новите технологии. Пред осъденото на мизерия и растящо по численост V съсловие не остават много пътища към източниците на живота, които са окупирани от „елитите“!

Необратимото и невъзстановимо разрушаване на интернационалното и социално статукво, което е предопределено от еволюцията на социалноикономическата и политическа система, прави неизбежна вероятността кризата на капитализма да се развихри с още по-голяма сила и да се изгуби контрол над управлението ѝ – всички условия за това са налице. Системата е в смъртна опасност. Могат да ни кажат: капитализмът преживя много други кризи и винаги излизаше от тях по-силен, по-концентриран и централизиран, по-чудовищен.

Ние не твърдим, че настъпва краят на света. Илюзия е да вярваме, че поради настоящата криза, капитализмът ще рухне. Още по-малко от само себе си. Чудовището вероятно ще оцелее и ще продължи да убива. В хода на историята през последните 100 години и особено от времето на Великата депресия от 1929 г., капиталът съумява да си изкове институции (сред които не на последно място – разширяващата се система от наказателни заведения) и инструменти за финансово намеса, най-вече посредством Световната и централните банки, които му позволяват да „управлява кризите“ или да смекчава техните най-разрушителни въздействия. Тези реорганизации в господството на капитала обаче не могат да премахнат неговите непреходни и непримирими противоречия. Поради тоталната криза в епохата на РР, те ще ескалират към своята кулминация и пароксизъм. Следователно, не само на „Юг“, където продължава „мълчаливият геноцид на най-бедните“, за който абсолютна отговорност носят властта и капиталът, човешкият род ще бъде душен още от костеливите им и застаряващи ръце, докато не намери сили да ги пречупи.

* * *

Пред навдигащия се буреносен, социален преврат, всеки, който не е напълно видуотен от изпирането на мозъците и рекламата, иска да знае: **Държавата и капитализмът**

имат ли бъдеще? Ако имат, могат ли да се предскажат техните вероятни бъдещи мутации? В какви антилиберални и асоциални форми биха могли да се трансформират през най-близките десетилетия? **Ако нямат, тогава накъде, с кого, какво, как???**

Днешният свят е „усвоен“ от глобалния капитализъм. Няма ги вече нито „периферията“ на изостаналите, нито отдушникът на неоткритите и незавоювани страни и континенти. Свърхразвитите държави няма накъде да се разширяват „мирно“, те нямат вътрешен и външен простор за извличане на минимални, камо ли на максимални печалби. Глобалният капитализъм е стигнал пределите на натрупване и прираст и е започнал обратния процес. (Не става дума за предели на „ръста на производството“, а за свиващи се печалби, които клонят към нула поради намаляването и дори изчезването на наемния труд, а следователно на капиталата и на експлоатацията, когато роботизацията стане повсеместна.)

При това положение и стимулирането на „вътрешното потребление на масите“ ще става невъзможно – „филиантропията“ е противопоказна на алчността, на печалбарството и на стремежа към господство, защото води до отслабване на конкурентоспособността на международния пазар.

Във всички случаи, опитът да се съхрани господството на „висшата“ класа или на съвкупността от „елитите“ посредством властта (по всяка вероятност чрез една диктатура) вече не би имал за своя база икономиката, а голото насилие, окомплектовано с организираната и „научно“ разработена мрежа от манипулации, дезинформации и измама. Разширяването на капиталистическото господство чрез изгодни инвестиции и териториални завоевания среща непреодолимите бариери на РР с нейните последици: ликвидирани на наемния труд, на стоките – носители на стойност (и принадена в това число), на пазара. Така невъзможността да се разширява външната и вътрешната експлоатация води до стремежи към териториално разширение и миражи за световно господство и до параноични идеи за унищожение на „излишните“. Следователно, всяка от съществуващите досега форми на капитала, включително неговата тотална концентрация и централизация, чийто израз е държавният капитализъм (каквото господстваше в покойния СССР), е осъдена да... „отмре“.

(слева)

ОРИЕНТИР

Левии десни, десни леви

В медиите изобилстват материали за СИРИЗА и изненадващия им коалиционен партньор „Независими гърци“ – затова няма да се повтаряме. Ще кажем само, че най-новите изявени намерения на тази коалиция да „пребори олигархията“ са само гуми, защото олигархията бива побеждавана само когато има редуциране на държавата и социализиране на икономиката. А междувреме освободени ли са политическите затворници в Гърция? Ако не разпускане на полицията, то поне има ли уволняване на откровени фашисти от там? Национализираните предприятия пак ли от назначени свихе директори ще се ръководят, или ще бъдат предадени под контрола на работниците им? Без такива начални стъпки „война с олигарсите“ звучи смешно.

Главното в тази статия е друго. Отдавна съществува един пропаганден постулат: „крайно лявото и крайно дясното се събират“. Преди той съдържаше скрито послание: „комунисти и фашисти са един дол гренки“. Под „комунисти“ биват и до днес сочени многобройните щамове на

марксизма, особено болшевиизма, особено отлюспените от последния „течения“. За този тип „комунизъм“ констатацията е правилна. Неправилното обаче е да смятаме марксистите за „леви“.

След изборната победа на „крайната левица“ в Гърция, постулатът изведнъж придобива измерение на лозунг, „нова формула на успеха“. Посланието вече е: *всички други партийни сглобки се провалиха, нека се съберат заедно десни и леви, това ще е нова, прогресивна форма на управление.*

Проблемът е, че класификацията „ляво-дясно“ подвежда. Не е възможно само с една координатна линия да характеризираме политическите течения с товара им от икономически и социални намерения, още повече, когато намеренията играят ролята на сиренце в капана, а ДЕЙСТВИЯТА на политическите формации търпят „прагматични корекции“, щом седнат на кормилото на властовата машина, толкова прагматични и толкова корекции, че курсът им често е точно обратен на предизборните реклами, с които са спечелили следизборните си кресла.

Десните изразяват интересите на заможните класи. Левите са на страната на трудещото се мнозинство.

Проблемът също така се състои в произволността на деленето „ляво-дясно“. Парламентарните групи седат в залата и спрямо председателската катедра (или трона на монарха), едни се падат вляво, други вдясно. В германския Райхстаг нацистите се настаняват по-вляво от немските болшевици. Какво значи това, освен самореклама? Нищо не значи. Така и СИРИЗА може да говори за себе си, че е „много лява“, а ортаците им да се назовават „много десни“ – но дали обективно е така? Мнозина хора и сдружения от

хора самоопределят себе си погрешно – било заради лоша самооценка, било с цел да ловят балами. Ако би имало точен критерий за ползване на мярката „ляво-дясно“, единствено делата биха позиционирали нечи убеждения на РЕАЛНОТО им място.

Но такъв критерий няма, поне опонентите на **анархизма не разполагат с такъв**. Една и съща партийна програма съдържа в себе си „леви“ и „десни“ елементи, а после политическите актове се разпъзват по цялата измервателна скала. Соченето на левост и дясност служи само за ОБЪРКВАНЕ и МАНИПУЛАЦИЯ. Обаче, ако решим да се хванем на лъжливото хоро и поставим някакъв индикатор, стигаме до тревожни изводи. Нека индикаторът е следният: най-общо казано, **десни са онези, които изразяват интересите на заможните класи** и се борят за тях, а **леви са онези, които са на страната на трудещото се мнозинство** и като минимум зачитат неговите права, стремят се непрекъснато да разширяват тези права, да чупят юридическите рамки и да съдействат за свободата на

всекиго като гаранция за свободата на всички. И тук обаче остават неясноти. Капиталистическата класа може да говори за силна държава, която им гарантира притежаваната (открадната от обществото) собственост и присвоени привилегии (повече права от останалите при по-малко задължения), а може и да има самочувствието да управлява пряко, без политико-бюрокрастичния апарат на държавата, който се оформя в отделна, не винаги изцяло сраснала се с буржоазията класа. Може да поддържа една марионетна държава за параван, а всичко да се решава на заседания на директорските бордове и на срещи между тях – и, макар и с доста церемонии и посреднически институции, така е навсякъде по света. От друга страна, левите политици смятат, че защитата на трудещите се няма алтернатива, освен отново чрез силна държава („диктатура на пролетариата“ или по-модерна „представителна демокрация“) – но тогава на преген план излизат интересите именно на политическата и чиновническата

» » » продължава на страница 4

КАК Е ПРАВИЛНО ДА СЕ КАЖЕ: ЧЕСТНО ИЛИ ЧЕСТВАНО?

Трети март и Деветнайсети февруари

» » » продължава от страница 1

да не загубя“. Липсва и прозрението, че Трети март всъщност бе поражение за делото на Апостола, най-вече – за делото на революционното движение, в което са участвали и Каравелов, и Ботев,... но и Стамболов, диктаторът, прегазил фактическата свобода на народа в името на „държавните интереси“.

На Трети март една империя е подписала мирен договор с друга. И после е наложила на република, чиста и свята, а монархия – а не казваше ли същият Левски, че „ако ще се борим за свой цар, сега си имаме султан“? И какво значи „да помним Трети март“? Да се смятаме за до гроб задължени на Александър аа, убит от своите поданици заради последиците от неговото „освобождение“ на крепостните селяни в Русия? Или да се кланяме на поредния наследник на руския император?

Казват, че петвековното робство уж ни създадо комплекси от факта, че нямаме държава. При все че чернокожите роби в Америка биха се радвали да са роби като българите под султана, а и освободените от крепостничество през 1861 г. руски селяни, до-

шли като войници в България през 1877 г., цъкали завистливо с езици. Казват, „чужда власт добра няма“ – вярно е, но нима „своята“ е добра? В колко войни ни въвлече „рогната държава“, всички изгуби, колко въстания провокира с бруталността си, всички смаза така, както „и турчин не е клал“? Как без война ни съсипа през последния четвърт век?

Натъртено ни посещат, че Левски бил ДЯКОН. Не умуват защо е напуснал Църквата, макар да е логично – трънеш ли с пушка за свобода, няма начин да останеш служител на една от опорите на османската държава. Основното обаче, което се помни, защото ни го припомнят системно и неуморно – гадните турци са врагът. Руснаците са приятели. Всичките турци и всичките руснаци. А българите са най-великите на света. И вадят свежо откъснати от градината на демагогията примери „в подкрепа“ на своите твърдения: цели 20% днешни турци се изказали за насиле в името на исляма. Но, съдейки по реплики в интернет, 80% българи всеки миг са хукнали кръв да лаят за православната вяра – наложената с огън и меч по тези земи, меж-

ду другото, – или горещо одобряват изтребване на мюсюлмани. Или поне бурно настояват за дискриминация. Спрямо всички мюсюлмани, щото били „талибани“. Бедни, богати, убивани от джихадистите – всички. Пък руснаците, нали са приятели по дефиниция, виж ги как юначо „трепят фашисти“, тоест украинци, щото биха ли ги трепали, ако онези не бяха фашисти!

Само че днешните турци излизат на протести срещу засилването на религиозното влияние в училищата, а ако (или когато) у нас въведат вероучение – колцина ще размахат юмруци на площада? Докато в Русия студенти по физика вече полагат изпити по православна култура. Турците митингуват против насилието над жените, а у нас тихомълком вилнее т. нар. го-машно насилие и само засенатите надават глас, и то слаб, не гневен, а хленчещ. Турците се бият с жандармите си против действията на властта, а у нас ще поднасяме на властниците преписания бележник на Левски и ще жалим загинали поради собствената си тъпота ченгета.

Жалка работа, драги и не само драги сънародници. •

Хасан Дебриджки

ЕДНО КЪМ ЕДНО

Аз, затворникът

Остават ми няколко месеца. Лежах за същото, за което някои станаха висши държавници. Разликата е в мащаба на галаверата. Пробвах да играя независим „бизнесмен“, нагло бръкнах с малка лъжичка в големия казан на организираните батковци, затова МВР ме прибра – а тия, ако си наумят да тикнат някого в кауша, правят го. Дрънканиците „ние ги хващаме, те ги пускат“ не струват и фалшива хилядолевка от Виденовото премиерство. Ще правя ли същото, когато изляза? Нагали. Гепят ли ме отново, ще е рецидив, а току-виж преди съда вляза в статистиките за криминални саморазправи. Как обаче ще си изкарвам прехраната другояче – не знам. Годи ни го мислих в пандиза, не го домислих. Легална работа не остана, „сивата“ е бациния на батковците с покровители във висините. Затворът учи на скромност, не ламтя широко да живее, ама честно нормално съществуване си е фантастика. Имам ли избор?

Казват, че пандизът бил кофти място за кофти хора. Самите началници го признават. Викат, че ако през местата за лишаване от свобода мине истинска инспекция,

затворите ще трябва да ги затворят, понеже даже кофтите хора не заслужават да се намират в тях.

Само ония, които са имали реален избор да не стават кофти, но са станали от лакомия, тях ги няма в килиите с нас. Държавата не вкарва господата от „голямото добро утро“, дава им всички шансове да се измъкнат. Все едно са богоизбрани, недосегаеми. За нас остава да се утешаваме, че „такъв е животът“ и да запълваме отчетите на системата да се преструва, че „бори престъпността“.

Мизерията при нас е трудна за описване, но всеки обикновен гражданин може да се озове тук, да го вкуси лично. В заведенията с лек режим се ядва, но в Централния и в Кремиковци е ад. Когато някого от ада командироваат за работа в Казичене, той яде като невидял – защото дажбите за храна едва стигат за нуждите на нормален организъм. Навярно заради задълженията на Централния софийски за ток, вода, такива работи – над 10 милиона лева, – май нестят от затворническата манжа и от медицинското обслужване. Ако си на лек режим, не се

» » » продължава на страница 4

НОВИНИ

Стоотици казаха „НЕ на Луковмарш“

На 9 февруари в София се събраха стоотици хора, за да кажат „НЕ на нацизма, НЕ на Луковмарш“. Сред протестиращите имаше и подкрепящи проявата специално дошли гости от Гърция, Испания и Македония. Сред скандираните лозунги бяха известният антифашистски призив „Alerta, alerta antifascista“, както и „София няма да е нацистки град“, „Фашизмът не е мнение, а престъпление“, „Фашизмът убива, властта прикрива“, „Братя и сестри от всички националности и раси, заедно да бъдем в солидарността си“ и други. •

Окупираха Университета в Скопие

На 12 февруари повече от хиляда студенти окупираха Университета в Скопие (Македония) и заявиха, че ще останат, докато правителството не гарантира участието на студентите в изготвянето на новия закон, пряко засягащ учащите. •

Солидарност с другарите от Кавала

Двама другари от Кавала са изпратени на съд заради скалпени обвинения. Причината за делото са сблъсъците в деня на планираното шествие на „патриотичните движения“ на Драма, Кавала, Ксанти и Александруполис, отбелязващо „инцидента Имия“ между гръцката и турската армия през 1996 г.

Обвиненията срещу тях се основават на фалшивите свидетелства на членовете на „патриотичното движение“ на Драма за предполагаем грабеж на 12 000 евро. Саркастичният коментар на обвинените по случая е: „Разбира се, кой би отишъл на шествие, пропагандиращо омраза, с по малко от 10 000 евро в джоба си“. •

Нови самоубийства в концлагерите за бежанци в Гърция

През последните седмици има два нови случая на самоубийства в концентрационните лагери за бежанци в Солун и Атина. Анархистки групи от цялата страна организират различни протестни мероприятия, свързани с тези „инциденти“. •

ОРИЕНТИР

Леви десни, десни леви

» » продължава от страница 3

класа, а не на народа – получава се голяма кофа десен катран в малкото буре лъв мед, като тази смес не става ни за ядене, ни за катраносване.

Постулатът „обединението на леви и десни е успешна формула“ обаче премълчава тези несвързаности, потулва логичните изводи, че **ако лявото е кауза за свободата на трудещите се, тогава не е уместно изобщо да говорим за държава**, не бива да споменаваме думата „власт“, а единствено „самоуправление“ и „федерализъм“. Още покатегорично: **ако демокрацията е „власт на народа“, то в света няма никакви демокрации**, освен в отделни малки общности и само в една страна – Швейцария, в която обаче моделът е недовършен, работи в своя чернови вариант, при това опорочен от финансов паразитизъм.

Най-лошото е, че „обединението“ загатва за „класов мир“ с посредничеството на държавните институции. Което е едно към едно доктрината на социалиста Бенито МУСОЛИНИ. Фашизмът накратко. Без расизма на нацистите, дори и с приказки за „то-

Има само едно знаме, под което можем да стигнем до свобода за всекиго, а не до поредната диктатура. И на това знаме пише „свобода, равенство, братство“, разбирани буквално, без извъртане.

лерантност“ и програми за „интеграция“ вместо концлагери. Заг тези приказки и програми се крият мерки за обезличаване, стоят регламентирани от чиновничеството правила за погаждане... между поделени на етнически гета градовете, област, страна – като единението настъпва само в офисите, където служителите имат една националност

и раса – фирмената, но в нея едните са наемни работници, други са им надзиратели, трети нареждат, а четвърти прибират лъвския дял от печалбата.

Будни български гастарбайтери в Испания препредават думите на по-критичните испанци: превъзнесените от либералите „съюзи“ на леви и десни доведоха навре-

мето Франко на власт. Същият, който реализира доктрината на Мусолини по-добре от автора ѝ, при това пукна в леглото си, а не увисна на площада с глава надолу.

Накратко: първо – системата „ляво-дясно“ е измама; второ – ако ще робуваме на ляводеснизма, поне да приемем, че всичко свързано с държавна, стопанска и идеологическа (вкл. религиозна) власт е ДЯСНО, а **идеята за пряка демокрация и солидарна икономика е ЛЯВО**; трето – хваленото „леви и десни заедно за благо на страната“ е пробутване на фашизъм в нова опаковка. Благо на една страна по правилата на капитализма означава мизерия за други. Това погналва войни, опустошава територии, унищожава хора – без значение какви знамена се развяват над сражаващите се армии – ислямски, християнски, демократични, либерални, национални. Има само едно знаме, под което можем да стигнем до свобода за всекиго, а не до поредната диктатура. И на това знаме пише **„свобода, равенство, братство“, разбирани буквално, без извъртане.** •

Николай Темалов

ЕДНО КЪМ ЕДНО

Аз, затворникът

» » продължава от страница 3

разболявай – откарват те в Централния, в амбулаторията, в която и здрав не би искал да влезеш. Но болестите не питат.

Не си ли паралия, „голям човек“ или човек на голям човек, лошият късмет да те приберат е наистина голям. Ето, аз си знам, че съм виновен. Обаче в съда не доказаха вината ми, лепнаха ми годинки по втория начин – чудоейно изниква „свидетел“, ченгелата имат цяла армия такива гежурни нещастници, принудени да си спасяват задниците като топят други. Покрай мен обаче минаха бая съкилийници, дори от съда признати за невинни – лоши обстоятелства. Например посред тъмна нощ на завой да пометеш спряла в твоето платно кола с изгасени фарове – на километри от близко село с мъждукащо улично осветление. Само че на Системата ѝ трябва изкупителни жертви – ето ти ефективна присъда.

Съдебната система не търси истината, цялата истина и нищо освен истината. Напира да докаже вината на обвинения, но не и да изясни причините за деянието, за да се вземат мерки, така че да няма хлъзгави места, на които човек да за-

литне. Защото от хлъзгавините се храни цялата бюрокрация! Да де, не всички залитат, но мнозина залитнали са и бутнати. Не съм срещал колега, който да не съжалява. И смея да твърдя – от сърце. Малкото истински изроди съжаляват, че са ги хванали. Съмнявам се обаче, че са се родили изроди. Всред вълци и куче почва да вие като вълк. Да, на някои им харесва. Но повечето биха престанали, а ако можеха, не биха започнали. Въпросът е как да не започнат след като коловозите са начертани и мърдане извън тях няма?

Част от съдебната система са адвокатите. Не се лъжете, че са защитници. Нищо в „етичния“ им кодекс не ги задължава да вземат пари само при успех на делото. Възнаграждението го искат без разлика дали са те отървали. Трябва много да им дадеш, за да го направят наистина. Но ако имаш много, тогава не ще ти се наложи, стига да не си ядосал конкуренцията, която има по-добри връзки с държавата от теб. Лошото е, че без адвокат не може, законите са написани така, че те задължават да ползваш „услугите“. Не вярвайте на залъгалката „признай вина, получава минимална присъда“. Тая кучица ти пуска не само прокуро-

рът, а собственият ти адвокат. Бърза да поеме следващ клиент, да те избута по конвейера на бързата процедура. Минимална печелиш единствено, ако си извършил наистина сериозна злина. Иначе си прецакан.

Прецакан си и ако споделиш с адвоката ненужни за защитата пред съда факти. Отговориш ли на въпроси, които повече биха отиждали да излязат от устата на прокурор, загубен си. Кажеш ли си всичко, изведнъж споделеното изплува на делото. Адвокатът те е изпортил. И си е прибрал хонорара. Така стоят нещата, не си въобразявай гуро. Другото е по филмите. За далечни страни, където и там, сто на сто, сърцевината е гнила и смрадлива като у нас. Всичко е за пари и контрол, за изгода и власт.

В началото на затворничеството се питах защо толкова държат да натикат невинен или не толкова виновен човек зад решетките. Едва почвам да проумявам някои неща. В затвора не си задължен да работиш, но ако не работиш, лежиш пълния срок. Дават ти минимална работна заплата, от която половината прибират за твоята „издръжка“ – тук е мястото да се запита защо тогава те хранят толкова зле. Чес-

то тази работа е в полза на самите началници. Експлоатация, брат. Евтини роби. Ама ще се фръцнеш и ще откажеш да им теглиш ралото като вол? Ами, прецакваш се. Работа и за робите не достига, бием се за нея. Бием се и за по-лека работа. При нас човек за човека е вълк, да ме простят животните, един авджия, прострелял неволно голям началник в пусията, разправя, че вълците помежду си баш като братя се държат, но такава е приказката. Нали ти казаха – в затвора са наистина кофти хора. Начело с надзирателите и началството, те са по-кофти от нас, осъдените. Добре де, в лекия режим са поточни, сецат се понякога и за човешчина. Но в ада на Централния и Кремиковци се бутат натегачите и изнудвачите. Смях ни напуши всички пандизчици, когато надзирателите запротестираха за повече заплати. Като знаем колко от нас са изцицали, май са забърсали по-скъпи любовници, та затова не им стига. Да, именно за корупция говоря. Без подкупи не се издържа, ако ни караха да спазваме правилника буквално, досега половината от нас да са турили глави под гумите на камиона, с който ни карат по обектите за работа.

» » продължава на страница 5

БАРОМЕТЪР

Кръгла маса в Пазарджик

Тя се състоя на 25 януари с тема „Упражняване силата на гражданите“. За съжаление остана бъркането на „държава“ с „общество“. Характеристиката на сегашната политическата система в България бе окачествена като по-лоша от тоталитарните, фашизма и болшевиизма. Представителната демокрация създава мощни илюзии у гражданите за „участие във властта“, но реално служи за прикритие на брутална олигархия. Форумът прохладно реагира на единично твърдение, че все пак представителната демокрация предоставя всички възможности за подобряване, че използването на ЗАКОНОВАТА процедура на протести, съдебни дела, апелации към бюрокрацията дава краен положителен резултат. Мнозинството на форума обаче показа симпатии към ПРЯКА ДЕМОКРАЦИЯ.

Мястото на гражданите в сегашния тип управление е практически никакво. Те и не са „граждани“ по смисъла от Великата Френска революция като антипод на „поданица на краля“, защото днес са поданици на държавата, на политическата класа с нейните обръчи от фирми, както и

на бизнес групировките, препасани с политически обръчи скрити и явни лобисти.

Партиите са групировки, устремени към властта. Силата им е в твърдата организационна структура; те разполагат с финансови средства; получават пълномощия (включително репресивни) когато партийните кадри изпълват държавните постове, но и директорските бордове на различни фирми. Сила е и тяхната идеология и програма, макар че същото се превръща в слабост, когато вместо обещаните програмни точки биват изпълнявани тайни коалиционни или корпоративни споразумения.

Форумът опря и до въпроса за собствеността. По метода на изключването – какво НЕ ИСКАМЕ да остане от геня днешен в геня утрешен – стигнахме до идеята за обществен контрол над собствеността, производството и разпределението, иначе дори Пряката демокрация би станала параван на олигархията.

За мен бе изненадващ този стихуен анархизъм на хора, които признаха, че самата дума „анархия“ преди ги е стряскала заради насадените

те асоциации с хаос и произвол.

Накрая приваждам най-характерните обобщения по третата част на „кръглата маса“, така, както успях да ги запиша:

- „Идеално общество няма, да мислим какво е възможно. Пряка демокрация, референдуми, на които държавата да се подчинява без шикалкавене, е добро начало“.
- „Свобода, равенство, братство! И много моля, нека революцията да е без гилотини! Ако е възможно де...“
- „Стъпка по стъпка, с помощ от европейските институции, нека и недостатъчно ефективна, едва 10% успех, ще подобрим живота си. Ако ли не от институциите, то от гражданските сдружения в Европа“.
- „Представителната демокрация съдържа всички механизми да я подобрим по легален начин, не виждам защо са ни революция и втрещване в негативното...“
- „Да се постареем да бъдем пълноценни личности, тогава ще можем и да си представим справедливото общество, и да се преборим да го има“.
- „Сегашната антисоциална система съществува по принципа не е луд който яде баницата, а който му я дава. И да бъдем добри към околните, трудно ще се случат нещата, ако не се появи силен външен импулс, може би общоевропейска мирна революция“.

- „Кълновете на социалното общество вече ги има, трябва само да ги разпознаем и опазим!“
- „Нещата са глобални, дори когато действат локално“.
- „Справедливото общество е морално общество с консенсус за основните духовни ценности, консенсус чрез референдуми. Важно е в такава общество да не стои противоречието „богати – бедни“, нека няма бедни. Важно е и разнообразието, то е противоположност на еднообразието на престъпната партийна властова система. Преди се надявах, че е възможно мирна смяна на системата, но вече съм раздвоен между реформите и една кратка, кървава, но решителна революция“.
- „Всички сегашни партии са, както правилно бе посочено, родом от БКП, а които не са – креатури на ДС. Сегашните капиталисти пък са вчерашните партийци. Такова нещо не бива да повторим и оставим, погубва ни като народ!“
- „Хора, пазете се от властта! Не само да не пострадате от нея, но и да не станете властници и други да страдат от вас!“
- „Говорим за права, но за предпочитане е да говорим за свобода. Справедливо общество е общество, което има надежден механизъм за решаване на проблемите си, без те хранят части от това общество за сметка и на гръба на останалите. Разумното общество е гъвка-

во общество. За него е нужна безусловна свобода на личността, социално равенство и солидарност, както и федерализъм – обратното на централизма“.

- „Справедлив строй в отделна страна няма да оцелее дълго. Или ще го удушат отвън и с провокатори отвътре, или ще дезградира от компромиси с „обкръжението“. Революция, еднозначно, но не като предишните, дето завършват с тирания“.
- „У нас виреят паралелни реалности: реалностите на София, реалността на провинцията, която взема уроци от Неволята, реалността от корпоративните и партийни медии“.
- „Основната ни роля е наистина да информираме хората в страната за всички идеи, които споделихме по време на това събрание. Трудно ще ни е да информираме обаче някого, който не иска. Но за всяко нещо има подход. Ако не променим живота си, може да нямаме шанс на татък“.

Така завърши срещата, според мен – с основания за оптимизъм. Естествено, има още доста неща да се изясняват, но разбирането на основите узрява. •

(пълния текст четете в сайта на вестника)

Николай Телалов, с голямо уважение към жителите на Пазарджик

ЕДНО КЪМ ЕДНО

Аз, затворникът

» » продължава от страница 4

Криво-ляво читавите пазачи ти вземат колкото да си покрият руска, повечето се задоволяват с умерена печалба от услуги, ама натегачите наистина дерат до живо месо. Две трети от затворническите ченгета трябва да са при нас – на нарочете, на шалтетата, от които сутрин ставаш схванат, с болки в кръста, не наспал се.

Знаеш ли кое е смешното, приятел? По-миналата година имаше 1500 души с влязла в сила присъда, за които няма място в затворите. Препълнени сме. Не навсякъде, но на места три пъти над капацитета на помещениата. Затова периодично съставят списъци за предсрочно освобождаване. Да не ти разправям там каква надпревара вилнее, що рушвети, що услуги, какъв произвол на „преценяващите“ царува. Имаме истински дявоци, те нито могат да работят вече, нито услуги от надзирателите да купуват, нито някому ще навредят на свобода, ама никои не ги предлага за предсрочно – гаснат си, вече изкуфели, забравили защо лежат. Към момента чакащите да влязат в панделата са вече над 2000. Затова, след като в края на

година минават проверяващи, ръсят обещания, които остават неизпълнени, иде предсрочното – и тогава пускат всички, попаднали в списъка, без разлика колко им остава и какво са извършили. За да направят място за следващата партия шарани. Така че, чудо да се случи и престъпността в страната да закове котка нула, затворническите власти ще имат достатъчно резерви от робски труд. Намалее ли под нуждите и прищевките им, съдилищата ще осигурят приток – безпарични бальци, прецакани от адвокатите глупаци.

Какво бих искал, питаш? Да изляза, разбира се. Служил съм, мразех казармата, но затворът е по-лош, макар че някои мои набори изкараха толкова зле войниклъка, колкото аз моята присъда. Друго? Е, мечтая си да ме сменят някой от големците, Цветанчо например, но не съм луд да повярвам, че толкова нещо би се случило наяве. То и келяв полицай, толкова гръмко сгизил лука, че на Системата не ѝ остава друго, освен да го опандузи, не съм видял отблизо. Мутрите, ченгетата и чантаджиите се уреждат – пишат се болни. Ама не ги хвърлят като мърша в лазарета на

Питаш дали искам

да живея в свят

съвсем без затвори?

Как да стане това!

Аха, разбирам,

наистина много

добре те разбирам.

Системата е кофти

и тя скофтява

хората, без нея

наистина не би

имало повод човек да

прави гадни неща.

Централния софийски, пращат ги в „Токуда“, но и там не остават. Брендо къде го? Книга пише, нобелов лауреат по литература ще става. Галевите? А явните бандители, към които прокуратурата даже не е заръмжала? Зарежи мерациите да накараме богатите да живеят на една заплата като простите хорица.

Питаш дали искам да живея в свят съвсем без затвори? Как да стане това! Аха, разбирам, наистина много добре те разбирам. Системата е кофти и тя скофтява хората, без нея наистина не би имало повод човек да прави гадни неща. Дори ме блазни да повярвам, че може да се случи. Но, прощавай, не съм навит да съдействам за това случване. Нека изляза, тогава заповядай, пак ще говорим. Почва за агитация на това, дето ми го разправяш, има. Твоите идеи ще попият в жадна почва. Но кой ще лее тая вода? Никои от нас. И ще ти обясня защо. Нещастниците в Централния и Кремиковци са под постоянен надзор – нервират ли пазачите, ще си запаметят по много начини. Нас не ни пречупват в пандиза, ние вече влизаме в него, ако не прекършени, то бая огънати. В лекия режим пък никому не можеш има доверие – бъкано с доносици на началството. Не просто те гебнат за издънка, ами направо те провокират да извършиш нарушение. Следва вътрешнозатворническа добавка към срока. Или не те пишат за работа, тоест лежиш ден за ден, цялата присъда. Честно, не се сърдя на доносиците, правят го за облекчение, толкова са отчаяни. Тези, които

от чиста лошотия са станали провокатори, се броят на пръсти.

Но когато изляза, навит съм. На такива като мен не е нужно разяснение колко гадна е системата. Ще ми трябва време да си представя свят без затвори, без началства, без мутри, без вражда. Ще ми помогне, като си спомня как в дявовото село не заключваха вратите, как всички комшии си помагаша, как гледаха всички деца като свои собствени, как за пет или петстотин лева беше срамно да се скраш с някого. Не че това ще ме направи нов човек. Крив съм. Кофти живот, кофти обстоятелства, нямам оправдание, че се прехих. Очаквах повече от себе си. Но ще се радвам тия след мен да не растат криви. Ама сега, сега просто трябва да изляза. Иначе, удължат ли ми „санаториума“, ще стана толкова говедо, че и вие, когато тръгнете да събаряте затворите, ще ме гръмнете да не мъча себе си и околните.

А хвана ли се с вас, дали пак може да лежа? Аха, ясно. Дай ми една година извън затвора тогава. Пък после поне няма да бъда за срам на децата ми.

Хайде, със здраве. •

*интервюто записа
кореспондент на
„Свободна мисъл“*

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

С Е О К А З А Х А П Р Е К А Л Е Н О У Д Ъ Л Ж Е Н И

» » продължава от миналия брой

През изтеклия половин век от кончината на Винер са създадени изобилие от предсказания от него автомати, роботи, компютри и други елементи на РР, които ще ни позволят да пристъпим към доказателството за края на гнешната социалноикономическа и политическа система с помощта на индуктивния метод.

Оттук-нататък следват характерни и безспорни примери на открития, проекти и разработки в тази сфера през последните и следващите най-близки десетилетия.

Като начало ще припомним, че преди десетилетия в САЩ, а след това и в повечето страни от „първия свят“ (вече и в развиващите се), работата на складови работници, счетоводители, автомонтъори и секретарки е поета на 50% до 100% от роботи и автоматизирани системи. По-ниският процент (50%) се отнася до труда на секретарките, но то не се дължи на неговата „сложност“, а по-скоро на употребата им за други цели в едно общество, за което нашият Георги Шейтанов казваше, че „превръща жени-

те от народа в проститутки, а мъжете – в роби“ (или полицаи и професионални убийци)...

3D-принтер или триизмерен (пространствен) „печатац“ терминал

„Кръстиме“ най-голямата научно-технологическа революция от времето на „сътворението на света“ РР (роботронна революция), поради съчетанието на роботите с останалата електроника (най-общо казано), но РР се обогатява непрекъснато с все по-нови „инструменти“, откри-

тия и изобретения. Един от тези инструменти е т. нар. **3D-ПРИНТЕР**, създаден за пръв път от калифорнийския изобретател Чък Хъл в „Оруеловата“ 1984 г.

Оттогава, през последвалите три десетилетия и особено от началото на 21-ви век, напредъкът и усъвършенстванията в производството и технологиите, както и в сферите на приложение на пространствения „печатац“, са главозамайващи. 3D-принтерите днес намират приложение навсякъде: при изработка на прототипи, в редовното производство в ав-

томобило- и самолетостроенето, в архитектурата и строителството (в Китай „печатац“ вече жилища), в модата, биотехнологиите и др. Следват само някои от хилядите примери:

- за бързо изработване на прототипи, които могат да бъдат радикално променени в процеса на конструирането им;

- за бързо производство на готови детайли в малки серии;

- за конструиране от прозрачен материал, позволяващо да се види работата на механизма „отвътре“ (използвано от инженерите на Порше при изучаване на притока на масло в трансмисията на автомобила още при разработката);

- за производство на битови предмети в домашни условия или на сложни, масивни, трайни и евтини системи като безпилотните самолети – в индустриални;

- за нанасяне на специален биогеел за строеж на клетки от определен тип и за насложаване на пълноценни тъкани и органи;

- при производство на импланти (фрагменти на скеле-

та, черепа, кости, хрущялни тъкани и т. н.) за печат на органи на донори;

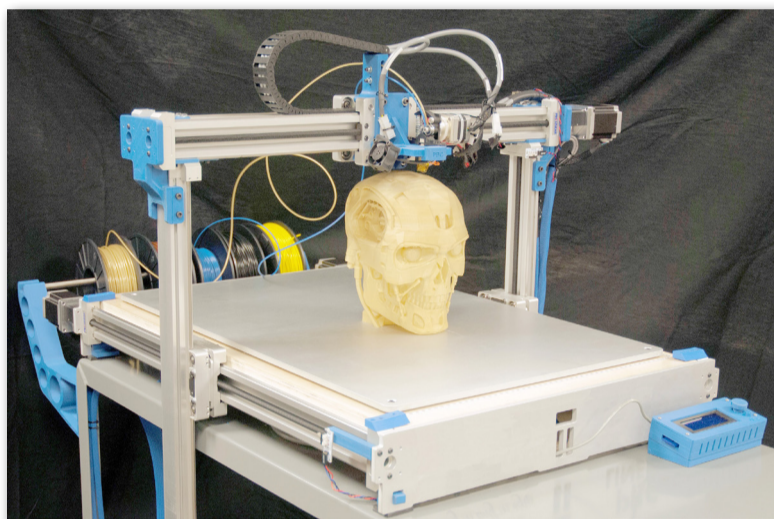
- за печат на оръжия или производство на експериментална техника (автомобили, телефони, радио-електронно оборудване и т. н.)

Някои 3D-принтери като създадените от младият чешки изобретател Йозеф Пруза могат да „разпечатват“ собствените си детайли и да ги сглобяват, с което е постигнато пророкуваното от Винер преди 50 години самовъзпроизвеждане – важен момент от затварянето на пълния кръг на... автоматизацията.

Тук няма да се простираме върху историята и теорията на тези постижения на колективния човешки ум, защото при добро желание всеки може да намери в интернет изобилие от данни и материали, посветени им от най-различни автори и източници. Ще посочим само няколко от най-показателните.

Сам Уилсън, студент в Юридическия факултет на Тексаския университет в Остин, счита, че нищо противозаконно няма в неговата

» » продължава на страница 7

БРАК ПО СМЕТКА БЕЗ КРЪЧМАР

Руски кръстопът

» » продължава от страница 1

ка мутрокласа от памтивека до наши дни, би трябвало да разбира рисковете. В сегашния си вид и състав той едва ли би оцелял при интеграция със Запада, където държат на демократичните ритуали, с които прикриват същия вид олигархия. Не е сигурно също така, че ще се впише по-гладко в китайската система, както през XII век бяха се вписали църковниците и князете в йерархията на Златната Орда, държавната конструкция на монголските завоеватели.

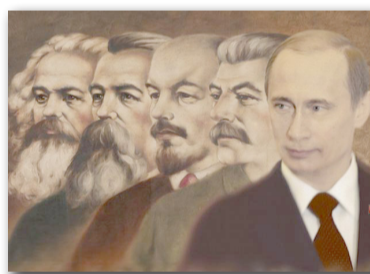
Следователно, руският елит, олицетворен от Путин, просто баламосва погачниците си. Възможно е да гласи няколко варианта, във всеки от които пресмята да извлече максимално постижима изгода. Дали съюз със Запада, дали с Китай, при всяко положение Русия се нуждае от „тежест“.

Сравнено с СССР, Путиновото царство е жалко като производство, армия и идеология. Днешна Русия масирано изнася газ и петрол, приходите от това пълнят повече от 4/5 бюджета ѝ. Петролът обаче поевтинява и социалните програми, които поддържат имиджа на Путин като „възродител“ на страната след „1990-те буйни и гор-

чиви“ и „националните унижения“, се свишат. Всяко поскърпване на нефта ще бъде озапнено от шистовия добив в САЩ, както и от политиката на арабските васали на Вашингтон. Кризата на руската икономика се задълбочава. При това положение, с неясната цена за анексирането на Крим и бъдещото присъединяване на Югоизточна Украйна, а насетне възстановяването и издръжката на завлаганото, съчетана със Западните санкции, катастрофата, подобна на разпадането на СССР, изглежда неизбежна.

Заг Путин стоят силовите групировки, тайната светска полиция, сменила табелата си. Заг Путин стои остатъчният от большевишката империя военно-промишлен комплекс, както и нефтогазовият монополист. Но както стоят за подкрепа, така се намират в позицията на езекутор в разстрелна килия на КГБ. Затова през годините на царуването си Путин положи огромни усилия за печелене на лична популярност сред руснаците, която прие карикатурни форми на обожание – това е застраховката му срещу тия, които *стоят зад гърба му*, да не им е лесно да го премахнат като пречка пред бизнеса им.

Ресурсът на популярността му обаче изтича заедно с

падането на цените на енергоносителите. Остава му резервният ресурс – патриотичната истерия, стъпила върху провежданото от Сталин насам, а и преди него, мозъчно промиване в духа на „любов към родината“, която е фокусирана в любов към върховия лидер – цар, генерален секретар, президент. Подкрепена и със засилена полицейщина, тази истерия се раздухва по много линии – православната пропаганда, антизападничеството, митовите за войната, „антифашизмът“, откъснатостта към „неблагодарниците“, отцепили се от СССР, „особена мисия на руския дух“ и какво ли не друго. За подгряване на тази истерия спомага най-добре една война. И ето – има я, в Украйна. Оправдана с това, че Западът нарушил обещанията си да не разширява ЕС и НАТО на изток – и премълчаване на факта, че Русия стана гарант за териториалната цялост на същата Украйна, в замяна на отказа на Киев от съвет-

ските ядрени арсенали, предадени на руската армия. Оправдана с това, че в Украйна на власт дошли „фашисти“, и то с преврат – при все че минаващите за фашистки формации събраха общо едва 2% на изборите, а популярността на сегашното Киевско правителство сред украинците е почти същата както сред сепаратистите от „народните републики“ Донецк и Луганск; единствено военните действия възпират украинските войници и доброволчески батальони да не продължат Майдана.

Само че войната трябва да има успех лично за Путин, той с подобен успех в Чеченската война се закрепил във властта, иначе патриотичният балон ще се сплхне. Така се включва дипломатията, засега успешно за Кремъл, понеже Франция и Германия признаха, че не биха си развалили отношенията с Русия заради някаква си Украйна. Колко обаче ще позволят на Путин да се изживява като възродител на СССР (реституция в „реални граници“ барабар със „социалистическия лагер“)? Доколко той наистина контролира военните части в „народните републики“, където действат и частни военни компании, не всякога ясно кому принадлежат. Дали единствено „трупане на те-

жест“ за по-изгодно място в съюза със Запада или Китай е цялата авантюра? Апетитът идва с яденето, но при трескаво плюскане настъпват и задавяния. Рисковете цяла Русия да се покрие с аналогични на източноукраинските „народни републики“ не са изключени. Увеличаваната и „роботизирана“ руска армия всъщност не расте толкова, колкото частите на „вътрешни войски“, тоест жандармерия – а тя е предназначена както за борба със собственото недоволено население, така и може да се използва като окупационна сила в „новоруските“ територии.

До къде ще стигне притиснатият от обстоятелствата руски самодържец и няма ли да го сполети аналог на Февруарската (по нов стил мартенска) революция от 1917 г.? Това би бил добър шанс за прекъсване на контрреволюционната епоха на имитация на революция, в които все печелят олигарсите от всички страни, най-вече американските, но и всички останали не остават обидени. Би бил шанс за още по-жестоко притиснатите до стената обикновени хора да изберат съзнателна борба за свобода или неизбежна смърт в свят, в който „излишните“ стават все по-многобройни. •

Христо Николов

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Прогнозите ми за края на капитала и държавността

» » » продължава от страница 6

гейност – той възнамерява да продължи развитието на своя проект и да получи федерален лиценз за производство на огнестрелно оръжие с 3D-принтер.

Уилсън е взел апарата, след като е успял да привлече 20 хиляди долара инвестиции по интернет. С тези средства е искал не само да разработи технологията за печат на пистолети, но и да създаде интернет-платформи, което би позволило на всички желаещи да обменят схеми за... 3D-оръжие.

По замисъла на Уилсън, всеки ползвател на 3D-принтер би могъл да сваля чертежи от мрежата и да „разпечатва“ практически всички видове огнестрелно оръжие.

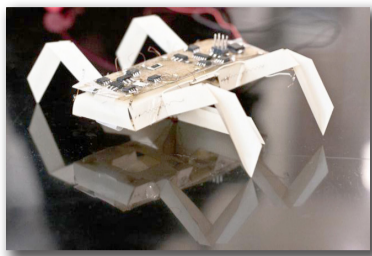
С по-сложни и скъпи промишлени 3D-принтери корпорацията Lockheed Martin създава методи за скоростен

триизмерен нанопечат на по-голямата част от детайлите на своите безпилотни самолети Polesat.

Засега такива разработки са интересни главно за ентузиастите, но до 20 години подобни принтери ще позволят да се „разпечатват“ в домашни условия не само чифт обувки, но, например и интегрална микросхема на горивна клетка или на фотонен кристал.

Учени от Масачузетския технологичен институт са получили от Националния научен фонд на САЩ 10 милиона долара за разработката на проект за печатане на роботи с 3D-принтери в домашни условия. Става дума не просто за 3D-принтер, а именно за получаване на готов робот с цялата необходима електроника, сензори и елементи за храняване. За момента учените вече могат, в процеса на печата, да поместват в тялото на робота необходимата електронна мрежа и интегрални схеми.

Потребителите ще започват своята работа с идентификация на битовите проблеми, които трябва да решат. Следва предварителен подбор на подходящ дизайн на робота по каталог. Той може да бъде настроен така, че конструкцията му да съответства на конкретните потребности. Тогава може да се пристъпи към печат на роботи, които ще бъдат програмирани и готови за работа.

Американски учени са изобрели „синтезатор на храна“ – устройство, което е способно да възпроизведе всяко ястие. Приборът е наречен от своите създатели „рог на изобилието“. Той работи на принципа на 3D-принтерите: храните се „отпечатват“ слой след слой от комплект базови елементи.

При това потребителят на машината може не само да си избира „меню“, но и да контролира точното съдър-

жание на калории, витамини, белтъци, въглехидрати и мазнини в готовото ястие. За целта приборът е оборудван със специален сензорен екран и е включен към интернет.

Американската компания Organovo и австралийската Invetech са представили първия биологичен 3D-принтер, откриващ нови перспективи в областта на присаждането и възстановяването на органи и тъкани. Принтерът е снабден с две печатащи глави. Едната облича в целевите „бои“ човешките клетки на дробовете, бъбреците, кръво-

носните съдове и т. н., а втората работи с помощните материали, като поддържащ хидрогел, колаген, фактори на растежа и др.

Особена гордост на създателите на устройството са системите за лазерно калибриране и позициониране на главите с точност до микро-ни, което е от изключителна важност при поставянето на клетките в правилно положение.

Според фирмата, учените и инженерите могат да използват 3D-биопринтерите за поместване на клетки от всякакъв тип, в съответствие с желания триизмерен модел.

Organovo счита, че първоначално принтерите ще се използват за научни експерименти в областта на конструирането на живи тъкани и органи, а след това апаратът може да се появи и в медицинските клиники. •

(слева)

ДРУГАТА ВОЙНА

Комуните и Съветите в Рожава

На 6 декември 2014 г. Академичната делегация в Рожава (област в Сирия, Западен Кюрдистан) се среща в Камишло с двама представители на Тев-дем, Движението за демократично общество. Абдулкерим Омар и Чинар Салих първо ни запознаха с някои свои размисли за държавата и демокрацията от Рожава. След това обясниха структурата на Демократичното самоуправление – системата на комуните и съветите – и изслушаха въпросите ни.

„Изградили сме демокрацията си така, че хора от различни националности да живеят заедно. Нови сме, правим грешки, сега се опитваме да попречим на ИДИЛ (Ислямска държава) да влезе в Рожава. Тук са идвали и други делегации, но вас посрещаме с радост. Проектът ви ни дава надежда. Все още не сме постигнали свобода, но се научихме да се борим.“

Системата, в която живеем, съществува от пет хиляди години. Различните етапи от историята са ѝ давали различни имена, но в същността си е оставала непроменена и основният ѝ стълб е Държавата. Това трябва добре да се разбере. През последните сто години хора са се борили срещу Държавата и са постигали историческа независимост, но не са постигали свобода,

защото не са се еманципирали от Държавата. Концепцията им за свобода е оставала в рамките на държавата.

Сегашната система от национални държави разтвори портите за огромната криза, на която сме свидетели. Кюрдите също имат своята роля в този регион – както откриват приятелите ни археолози, те са оставили следа в историята и културата. Като кюрди съзнаваме, че проблемите ни няма да се решат със създаването на нова национална държава. Как да надмогнем този хаос с минимално кръвопролитие? Как да намерим решение, независимо от съществуващите държавни граници?

Предпочитаме автономия вместо независима държава. Решението трябва да дойде от масите. Системата от национални държави е създавала много предразсъдъци, затова хората си мислят, че араби, кюрди и турци не могат да живеят в разбирателство. Тази идея се е затвърдила в системата от национални държави. Навиата е като пружина в главите на хората, с лоши последствия. Изключила е условия за съжителство и кооперация между народите и обикновените хора. Борим се да се отървем от тези предразсъдъци и да създадем условия за съвместен живот.

Убедени сме, че държавната организация означава систематично унищожение на жените, а демократичната автономия означава освобождение на жените. Затова нашата революция в Рожава е женска революция. Няма област от живота в Рожава, в която жените да не вземат дейно участие. Едно от най-големите ни постижения е, че разчупихме тази догма в Близкия изток, че жените са слаби и непълноценни – схващане, изказвано по различни начини, например в Шаршата. Това обаче е само една от последиците от нашата революция. Вярваме, че революция, която не разкрива път към освобождението на жените, не е никаква революция. Имаше революции в Либия, Египет и Тунис – имаше нови правителства – но статутът на жените остана непроменен.

Нашата система се основава на Комуните, съставени от квартали от по 300 души. Комуните имат съпредседатели – съпредседатели има на всички нива на администрацията от Комуната до Кантона. Във всяка комуна има пет или шест различни комитета. Комуните работят по два начина. Първо, разрешават проблемите бързо и рано – например технически или социални проблеми. Някои задачи могат да се свършат за пет минути,

но пратиш ли ги на държавата, затъват в бюрокрацията. Така че ние можем бързо да решаваме някои въпроси. Вторият начин на работа е политическият. Ако говорим за истинска демокрация, решенията не могат да се вземат отгоре и да се спускат надолу, а трябва да се вземат в низините и оттам поетапно да се качват нагоре. Има също районни съвети и градски съвети до нивото на Кантоните. Принципът ни е „малко проблеми, много решения“.

Концепцията е много интересна и в тази система сигурно има напрежение и предизвикателства. Може например да има напрежение между решения, взети отдолу, и непосредствените нужди на нивото на целия Кантон. Конкретно, може да се налага да решите централизирано, че е нужно да се построи мелница за брашно. Или да се построи рафинерия. Стратегически, това са изключително важни неща. Но същевременно имате тази система за вземане на решения отдолу, от нивото на комуните. Няма полза да се строи еднаква инфраструктура в няколко комун или в няколко града. Затова ви е необходима някаква фор-

ма на координиране между комуните и градските съвети. Кой ги координира?

И ние обсъждаме тези теми – няма готова формула за прилагане. Най-добре да говорим с цифри. В Камишло има 6 различни района. Всеки от тях има 18 комун, а всяка е съставена от по 300 души.

Всяка комуна има двама избрани съпредседатели и различни комитети. Двамата съпредседатели от всяка комуна се събират в народния съвет на този район. Всеки от тези 6 районни народни съвета на свой ред избира други двама съпредседатели. Така, от 6-те района на Камишло, 12 души съставляват градския народен съвет на Камишло. Но само 12 души не са достатъчни за Съвет, в който трябва да бъдат 200 на брой. Останалите 188 се избират пряко. Дори да не участваш в комитет и да не си избран в Комуната, пак може да те избераат за градски съветник.

В кантона Джазира има 12 града. Делегатите в народния съвет на Кантона се разпределят според населението. Камишло е най-големият град и затова има повече делегати от другите, има 20 места. Определят се по броя на населението. Съпредседателите са част от този го-

» » » продължава на страница 8

ПОЗИТИВНИТЕ УТОПИИ

„Червената звезда“ на Богданов

» » продължава от миналия брой

Стильът за известно време подвежда, че описва идилгия за утвърдения комунизъм на Марс. Но ето че Богданов фокусира сюжета върху трудния избор на героите и проблемите на Социалната революция на Земята.

Преди век в научните среди доминира мнението за постепенно образуване на планетите в Слънчевата система, използвано от Хърбърт Уелс във „Войната на световите“. Марс е изтощен, Земята е в разцвет си, на Венера тепърва ѝ предстои бурен живот. Марсианците в романа са изправени пред глобално предизвикателство и трябва да решат дали ще култивират Венера или ще превземат Земята. Аргументите за превземане изтъкват варварството на земните жители:

В основата на земната култура стои собствеността, неравно разпределена между организираното население. Дори най-цивилизованите племена експлоатират само нищожна част от достъпните им природни сили, но въпреки това стремежът към заграбване на нови територии никога не отслабва. Системното ограбване на по-малко културни племена нари-

чат колониална политика, която е една от главните задачи на държавния им живот. ... На Земята съществуват големи стада от хора, гресирани да убиват, наречени армии ... От вечната борба между земните племена се е изградила една психологическа особеност, наречена патриотизъм. Това неопределено, но силно и дълбоко чувство включва в себе си както злобно недоверие към чуждите народи и раси, така и стихийна привързаност към своята територия, с която земните племена се срастват, както костенурка с черупката си. ... Патриотичното душевно състояние се усилва и изостря извънредно след поражения, когато победителите отнемат част от територията на победените. Тогава патриотизмът се превръща в прогължителна и жестока ненавист към поробителите, а отмъщението става жизнен идеал на цялото племе – не само на „висшите“ класи, но и на трудещите се маси.

... опитът за незабавно превъзпитание на земното човечество в социалистически дух – тази идея е неосъществима ... борбата за социализъм се води не като единен цялостен процес в едно общество, а като редица самостоятелни, своеобразни процеси в отделните общества, раз-

делени от държавна организация, език, а понякога и раса.

Въпросът за социалната революция е много неопределен: предвиждат се не една, а множество социални революции – в различни страни, по различно време, вероятно с нееднакъв характер и главното – със съмнителен и несигурен изход. Господстващите класи, опирайки се на армията и развитата военна техника, в някои случаи могат да нанесат на въстанията пролетариат опустошителни поражения ... А ако в отделни напреднали страни социализмът възтържествува, те ще бъдат като острови сред враждебния капиталистически свят. ... където социализмът се задържа и излезе победител, неговият характер ще бъде дълбоко и дълго изопачен от години обсадно положение, от необходимите терор и военщина, с неизбежно последиствие – варварският патриотизъм. И това далеч няма да бъде нашият социализъм.

Според предшните ни планове задачата беше да ускорим и помогнем за тържеството на социализма. ... Първо, като прегадем на хората от Земята нашата техника, нашата наука и с това толкова да издигнем културата им, че изостаналите форми на икономическия и политиче-

ския живот да отпаднат. Второ, пряка подкрепа социалистическия пролетариат в неговата революционна борба.

... ако споделим техническите си знания и методи със земните хора, първи ще ги завладееят за своя полза и ще увеличат с тях силата си господстващите класи от всички страни – и незабавно ще използват новите мощни средства за изтребление и разрушение срещу социалистическия пролетариат.

А какво бихме постигнали с опитите си да окажем пряка помощ на социалистическия пролетариат срещу враговете му? ... лесно ще удържим първите победи. Но по-нататък? Неизбежно ще възникне най-ожесточен патриотизъм сред останалите класи на обществото, насочен срещу нас и социалистите на Земята. Пролетариатът все още представя малцинство почти във всички, даже в най-напредналите страни там; обкръжен отвсякъде от озлобени и безпощадни врагове – към тях ще се присъединят и обширните слоеве изостанали в развитието си пролетарии, – ще се окаже в непоносимо положение...

Вековете национално деление, взаимно неразбиране, груба и кървава борба няма да минат без последиствия – те дълго ще оста-

вят дълбоки следи в психиката на освободеното земно човечество. И не се знае колко варварство и тесногърдие ще пренесат земните социалисти в новото си общество.

Следователно, настояват неколцина марсианци, налага се просто да унищожим всички хора.

Мнозинството обаче отхвърля тези намерения, пропихосава им свои доводи, че въпреки ангажирането с Венера, е нужно да отделят сили за помощ на земното човечество да узрее за свободата си. Сама по себе си демонстрацията на постиженията на комунистическото общество би мотивирала революционерите на Земята, би спечелила симпатии на масите и би обезсърчила силите на контрареволуцията.

В реалния свят, извън литературата, реакционерите ще кажат за капитализма, че „всичко съществува, защото е най-доброто възможно“. На което с основание отговаряме: „всичко въобразено, щом е привлекателно за мнозина, има не просто право на съществуване, то трябва да се осъществи, колкото и да е трудно“.

Николай Телмалов

ДРУГАТА ВОЙНА

Комунистите и Съветите в Рожава

» » продължава от страница 7

лям съвет; към тях Камишло получава още 18 места. Всеки градски народен съвет решава кой отива в народния съвет на Кантона. Накрая се получава народен съвет на нивото на Кантона. Като парламент е, но връзките между комуната и съветите не са прекъснати.

Всяка комуна ли гласува за делегатите на по-високо ниво?

Да.

Камишло има повече делегати – кой решава кой колко делегати да има?

Зависи от броя на населението.

Според кое преброяване?

От времето на режима на Асад. Всъщност, народният съвет на ниво Кантон все още не съществува. Сега правим преброяване. На ниво Комуна в градовете обаче моделът вече работи. Народният съвет на ниво Кантон още няма име – може да се казва и Народен събрание.

Всяка комуна има комитети – например здравен комитет и други подобни комитети съществуват на по-високи нива. Така се осигурява пряка връзка между здравния коми-

тет в администрацията на Кантона и нуждите на комуната.

Каква е ролята на Теv-дем?

Теv-дем координира и мобилизира хората в низините и осъществява по този начин връзките с парламента. Осигурява връзката между пряката демокрация и правителството. Мобилизира и координира, но също и заседава в парламента, където представлява интересите на народа. Има двойна функция.

Женските съвети съществуват паралелно с Народните съвети, в които жените имат 40%. Това на всички нива ли се случва и всички ли имат право на вето по женски въпроси?

Да. На всички нива. Женските съвети съществуват паралелно, в Комуната, района, града и Кантона. Женските съвети не заседават по общи въпроси – това е работа на Народните съвети. Те обсъждат въпроси, които са специфични за жените. Ако има социален спор, да речем по междуличностни конфликти, даден комитет се опитва да разреши проблемите между хората. И женският съвет има такъв ко-

митет. Ако в този комитет забележат проблем, който засяга жените – примерно спор за домашно насилие, – и ако са в несъгласие с народния съвет, а кажат не, тогава се приема това „не“ на Женския съвет. Те имат вето по женските въпроси.

Винаги ли е ясно кое е женски въпрос?

Решаваме според случая. Няма зададена формула. Когато даден Женски съвет наложи вето, то се приема. Ако някой проблем не може да се реши на по-ниско ниво, отива в съда. Но тези проблеми, като всички други в Рожава, първо се решават на местно ниво, ако е възможно.

Джанет Бийл

Превод за Без Лого: Мария

Джанет Бийл е американска активистка и феминистка, спътничка както в живота, така и в научната и политическа работа, на американския анархист професор Мъри Букчин (1921-2006). Теориите на Мъри Букчин за Свободния комунизъм повлияват съществено за идеологическия прелом в Кюрдската работническа партия (ПКК), резултат от който е уникалният социален експеримент в Рожава, извършван в условията на война на няколко фронта.

ВМЕСТО ПОСЛЕПИС СЛЕД „БАКУНИН“ НА БОРОВОЙ:

Изповед, като на син пред своя... духовен баща

В първата половина на юли 1851 г., тоест два месеца след предаването му от австрийските жандарми на границата в ръцете на Императора, който, като научил новината, възкликнал „Най-после!“, в килията при Бакунин се явява граф Орлов (шеф на жандармите) и от името на самодържеца иска да състави записки за немското и славянското движение, като му пояснява, че царят желае той – затворникът в Петропавловската крепост – да говори с него „като духовен син с духовния си отец“ – т. е. да се изповяда и разкаже за всичко без премълчаване. След месец, суровият обитател на Зимния дворец получава това, което на полицейски език наричат „откровено“ и „чистосърдечно“ показание. Неговият оригинал е съхранен, с прелюбитните бележки по полетата, нашарени от царствената ръка. В тази своя „Изповед“, между другото, Бакунин е изложил „честно и откровено“, така както е поискал император Николай I, плановете си за организация на въстанието в Чехия през 1849 година:

„В Бохемия, аз желаех революция – решителна, радикал-

на, крайна – с една дума такава, която, дори ако би била победена впоследствие, щеше да преобърне и постави всичко с краката нагоре, след което, въпреки победата си, австрийското правителство нямаше да намери ни една вещ на старото ѝ място. Като използвах обстоятелството, че цялото дворянство в Бохемия и въобще класата на богатите собственици се състои изключително от немци, аз исках да изгоня всички дворяни с цялото враждебно настроено духовенство и да конфискувам всички господарски имения и богатства, отчасти, за да се разделат между бедните селяни да ги поощрят да участват в революцията, отчасти, за да бъдат превърнати в източник на средства за извънредните революционни приходи.

Исках да разруша всички замъци, да подпаля всички административни, съдебни, правителствени и господарски институции, дела и документи в цяла Бохемия и да обявя анулирането на всички ипотечи и други неизплатени дългове, които не превишават една известна сума, напр. 1000 или 2000 гулдена.

» » продължава на страница 9

ЧЕТИВО ЗА ДЕМОКРАТИ

ИЗМИСЛЕНИТЕ ТЕРОРИСТИ

» » » продължава от страница 1

зата, като му предлага 250 хиляди долара, за да стане терорист. Кромити неохотно приема и скоропостижно бива арестуван и изтъпанчен като свиреп джихадист, спипан от зорките вашингтонски чекисти, преди да е извършил неописуеми бели. Държавното обвинение се бие здраво в гърдите по всички медии и успява да го прати в затвора за 25 години.

Заговорът е така добре фабрикуван от федералните копои, че на практика на съда не остава нищо друго, освен да парафира присъдата. Сценарият е направо инструкция за експлоатация на углавния кодекс. Съдийката Колийн Макмеън обаче е дотам втрещена, че волю-неволю разкрива истинското лице на държавата в мотивите към своето решение, които си струва да бъдат прочитани и препрочитани в пълния им обем [курсив на редакцията]:

Държавата размахва почти неуспоримо изкушение пред очите на един доведен до просяшка тояга човек от един от най-окаяните и съсипани за мен (след като съм гледала буквално десетки

дела) квартали в Южния окръг на Ню Йорк.

Собственият доносник на ФБР е основният двигател и подстрекател на всички фактически престъпни действия.

Държавата неоспоримо фабрикува престъпленията, за които обвиняемите са изправени пред съда. Държавата измисля всички подробности на заговора – много от които, например пътуването до Кънектикът и включването на Стюарт АФБ като мишена, имат специфични юридически цели, за които обвиняемите не биха могли да подозират (първото цели делото да се разглежда на федерално ниво, а второто – да се иска минималната задължителна 25-годишна присъда). Държавата избира мишените. Държавата конструира и изработва фалшивите боеприпаси, които обвиняемите поставят (или възнамеряват да поставят) в избраните от Държавата мишени. Държавата осигурява всички използвани в заговора средства: камери, мобилни телефони, автомобили, карти и дори pistolет. Държавата дори шофира във всеки един случай (тъй като никой от обвиня-

»ФБР е основният

двигател и

подстрекател...

Държавата

неоспоримо

фабрикува

престъпленията...

Държавата избира

мишените...

Държавата

финансира целия

проект.“

емите не притежава кола или шофьорска книжка). Държавата финансира целия проект. И Държавата, чрез своя агент, предлага на обвиняемите големи суми пари в замяна на тяхното участие в зловецкия план.

Освен това, преди да реши дали обвиняемите (особено Кромити, когато те наблюда-

ват девет месеца) представят реална заплаха, Държавата не прави почти никакви проверки, а разчита единствено на донесенията на своя информатор, чиито сведения за Кромити лесно биха могли да бъдат потвърдени (или отхвърлени, тъй като повечето от тях са неверни), но никой не си прави труда да провери, преди да предложи да стане джихадист на човек, който не е имал никакви контакти с екстремистки групи и никакви други прояви в миналото, освен злоупотреба с наркотици.

За мен няма и сянка на съмнение, че Джеймс Кромити никога не би могъл да си въобрази сценария, в който реално се оказва въввлечен. А дори по някаква случайност да би могъл, не би имал и най-малка представа как да го осъществи.

Кромити, който е доведен до крайна бедност, приема храна и пари за наема от [доносника], многократно се отмята от заявленията си за употреба на насилие, когато идва време да ги осъществи – едва когато предложените суми стават безумно високи и когато Кромити е особено податлив, защото е останал

без работа, той се подава на изкушението.

Този случай галеч не е изолиран, а е по-скоро показателен. Почти всяко задълбочено журналистическо разследване, което не е айран без кисело мляко, на гръмко прокламираните „осуетени“ заговори през последното десетилетие разкрива подобни практики. Те не са и скорошен феномен, а модернизация на разкритите през 70-те години програми на ФБР за вътрешно контраразузнаване (КОИНТЕЛПРО), насочени към политически противници на властта – Мартин Лутър Кинг, чернокожи националистически движения, социалистически и комунистически организации, антивоенни движения и някои крайно десни групи, – в които се внедряват агенти-провокатори, подстрекаващи към извършване на точно определени действия, които да позволят в последствие на държавата да ги залови и осъди.

Тази програма е разкрита направо „по случайност“, когато левичарска група, наречена „Гражданска комисия за разследване на ФБР“, разбива една канцелария на Бюрото в Пенсилвания, откъква куп до-

» » » продължава на страница 10

ВМЕСТО ПОСЛЕПИС СЛЕД „БАКУНИН“ НА БОРОВОЙ:

Изповед, като на син пред своя... духовен баща

» » » продължава от страница 2

С една дума, замислената от мен революция беше ужасна, безпримерна, макар и насочена повече против вещите, отколкото срещу хората. В действителност, тя би преобърнала всичко в живота на народа така, че дори да я победи, австрийското правителство никога не би имало сили да я изкорени, не би знаело с какво да започне, какво да прави, не би могло нито да събере, нито да намери остатъците от стария, навек разрушен порядък и никога вече не би могло да се помири с бохемския народ. Такава революция, не ограничаваща се с една отделна националност, би увлякла със своя пример, със своята червена пропаганда не само Моравия и австрийска, но също и пруска Силезия, и въобще всички гранични немски земи, така че и германската революция, до това време революция на градовете, на бюргерите, на фабричните работници, литературите и адвокатите, би се превърнала сама по себе си в общонародна революция.

Моите замисли обаче не се ограничаваха с това. Аз исках да превърна Бохемия в революционен лагер, да създам в нея сила, способна не само да охранява локално революцията, но и да действва настъпателно, навън от Бохемия,

да възмути по пътя си всички славянски племена, да призове всички народи към бунт, като разруши не само всичко, което носи върху себе си печата на австрийското владичество, но и да отиде на помощ на маджарите, на поляците, с една дума да воюва против Вас самия, господарю... моя духовен отец!

Моравия отдавна е свързана с Бохемия със своите исторически спомени, обичаи, с езика и никога не е преставала да гледа на Прага като на своя столица, а тогава, намира се още в особена връзка с нея посредством своите клубове, Моравия, мислех аз, по необходимост ще последва бохемското движение. С нея заедно ще се увлекат също словациите и австрийска Силезия. По такъв начин революцията ще обхване целия просторен регион, богат на средства, чийто център ще бъде Прага.

В Прага щеше да заседава революционното правителство с неограничени полномощия. Тогава щяха да бъдат прогонени дворянството, цялото противопоставящо се духовенство, щеше да бъде унищожена и превърната в прах австрийската администрация, всички чиновници щяха да бъдат изгонени, а само в Прага – съхранени някои от по-важните, от познаещите за съвети или като

...да призове всички

народи към бунт, ...

с една дума да воюва

против Вас самия,

господарю... моя

духовен отец!

библиотека за статистически справочници.

Унищожени щяха да бъдат също всички клубове, вестници, всички прояви на бръцолевия парламентаризъм, всичко щеше да бъде подчинено на една революционна воля. Младежта и всички работоспособни хора, разделени на категории, според своя характер, способности и наклонности, биха били разпратени по целия регион, за да създадат навсякъде временна революционна и военна организация. Народните маси би трябвало да бъдат разделени на две части: едните, въоръжени, оставащи по домовете си, за да охраняват новия ред и готови за участие в партизанската война, ако такава би се наложила. Младите хора, всички безимотни, фабрични работници и занаятчии, безработни и незаети, а също и голяма част от обра-

зованата бюргерска младеж, способни да носят оръжие, биха съставили регулярната армия, а не доброволчески отряди, армия, която би трябвало да се обучи с помощта на бившите полски офицери, а също посредством австрийските войници и погофицери в оставка, издигнати според способностите и бойния им дух в различни офицерски звания и чинове.

Разходите биха били огромни, но аз се надявах, че те ще се покриват отчасти с конфискуваните имения, с извънредните данъци и асигнации от рода на Лайош-кошутовите. За това имах особен, повече или по-малко фантастичен финансов проект, който би било неуместно да излагам тук...

Тези и още много други Бакунинови откровения интересуваният се читател може да намери в „Изповедта на каещия се грешник и духовен син“ на руския самодържец, познат в историята още като „Николай Палкин“ – Николаи Сопажията...

По повод този замисъл, твърде симпатизиращият на Бакунин Евгений Волков, автор на излязлата и на руски език през 1923 г. биография на героичния български революционер-бакунист – и велик български поет – Христо Ботев, чието второ издание Федерацията на анархисти-

те в България издаде през 2013 г., пише:

„Ние цитирахме особено подробно това място от „Изповедта“ на Бакунин, за да не пропуснем нищо съществено и важно от този негов забележителен план, който в своите основни черти предугажда Великата руска революция и борбата за нейното самоутвърждаване в периода 1917-1920 година. Основните принципи в този план – политическа и икономическа експроприация на земевладелците и буржоазията, обезоръжаване и прогонване на всички контрареволуционни сили, разрушаване на бюрократичния апарат, създаване на революционно ръководство и въоръжаване на „нисшите“ класи, организиране на тяхното самоуправление в центъра и по места; прекратяване на всякакъв род „парламентарни бръцолевения“, организация на финансите по пътя на експлоатацията на конфискуваните имуществата, емитуване на асигнации и въвеждане на извънредни данъци... Всичко това е гениално предвиждане на организационните форми на действителната социална революция и първа практическа и напълно конкретна програма за нейното осъществяване“. (Е. Волков – „Христо Ботев“. В зората на балканския революционен комунизъм. М-Пг, 1923, с. 87). •

ИЗМИСЛЕНИТЕ ТЕРОРИСТИ

» » продължава от страница 9

кументи, в които е описана програмата, и ги разпраща на различни вестници.

В съвременните „актуализации“ на програмата обаче „оперативно интересните лица“ вече не са дейци или групи с повече или по-малко ясна идейна ориентация. Набелязват се най-уязвимите хора, самотници, бедняци, психически лабилни нещастници, които са най-лесна плячка и най-бързо могат да попълнят стахановските нормативи за антиджихадистка дейност на бригадите от американското контраразузнаване. В една почти безпрецедентна за американската история обстановка на журналистическа сервилност, дори най-сметливите казуси лесно се раздуват до страховити конспирации, за да продължават милиардите да текат в бездънните джобове на чекистко-промишления комплекс.

Типичен е и последният такъв случай, „разкрит“ от храбрите блъстители на 14 януари т. г. 20-годишният Кристофър Лиъ Корнел е заловен при съвместна операция на Междуведомствената антитерористичната група

на ФБР, включваща полицаи от управленията в Синсинати, Коулрейн, Дейтън, Уестчестър и Зиния, катаджии от Охайо, федерални митничари и имиграционни служители, и Секрет Сървис.

Момъкът, заради когото са мобилизирани такива формирования на държавно, щатско, градско и селско равнище, е безработен, живее при мама (към която се обръща с „мамче“), рядко напуска стаята си, в която предимно пляка компютърни игри и счита котката си за пръв приятел. Агентът от ФБР, отговарящ за операцията, описва деянията на ланшния тийнейджър като „публикуване на коментари и информация, подкрепящи ИДИЛ, чрез акаунти в Твитър“. Това пропагандно острие на Ислямска държава в Щатите било сведено до знанието на федералните от неназован информатор, който, по техни думи, „започнал да съдейства на ФБР, за да получи по-благоприятно отношение във връзка с углавно производство по дело, ज्याщо връзка със случая“. По указание на ФБР доносникът провел две лични срещи с Корнел, на които – по негови думи – обсъждали атака на Капитолийския хълм във

Вашингтон. След това преторианците прибират младежа, за да не потроши Сената.

Роднини на Корнел казват, че бил приел Исляма едва преди шест месеца и уж посещавал някаква местна джамия. Градският вестник *Синсинати Инкуайърър* обаче не успява да намери и един от местните правоверни, които да е виждал момчето, което твърдо ще да се е откроявало там като белокож, образован младеж в джамията, посещавана предимно от „имигранти от Западна Африка“, много от които „почти не говорят английски“.

Заглавията на купешките медии обаче тръбят: *ФБР твърди за осуетено в последния момент нападение срещу Капитолия (CNN), Терористичен заговор разкрит от ФБР с арест на мъж от Охайо (MSNBC), Мъж от Охайо обвинен в заговор срещу Капитолия в САЩ, върховен от ИДИЛ (Уолстрийт Джърнъл).*

Председателят на долната камара на Конгреса Джон Бенър бърза да оправдае свирепото шпиониране на тайните служби: „именно правомощията за подслушване на Агенцията за национална сигурност помогнаха да се въз-

препятства заговор за нападение срещу Капитолия и това трябва да се има предвид в дебата за продължаване на действието на закона, позволяващ на държавата да събира масирана информация от своите граждани“.

В конкретния случай АНС няма много пръст, но разбира се нищо не пречи да се снима до знамето. „Героите“ тук за пореден път са ФБР и нейната „терористична мрежа от доносници“, която журналистът Тревър Арънсън обстойно описва в своя материал „Информаторите“, сп. *Магър Джоунс*, октомври 2011 г. Спиранието, съвместно с Програма за разследваща журналистика в Калифорнийския университет в Бъркли, проучва дела срещу 508 обвиняеми по тероризъм в продължение на една година и стига до следните заключения:

- Почти половината обвинения използват доносници, много от които са стимулирани материално (с до 100 000 долара на задача) или с облекчаване на присъди по углавни или имиграционни дела.
- Използването на агенти-провокатори води до повдигане на обвинения срещу 158 души. От тях 49 са участвали в за-

говори, ръководени от агента-провокатор – служител на ФБР, подстрекаващ към терористични актове.

- Всички широко огласени терористични заговори през последното десетилетие – само с три изключения – са активни мероприятия на ФБР.
- В много от тези активни мероприятия ключови контакти между доносника и обекта не са записани, за да не може обвиняемият да претендира, че е неправомерно подведен.
- Обвиненията в тероризъм толкова трудно се оспорват в съда, дори когато доказателствата са оскъдни, че обвиняемите най-често не рискуват да се явят на съд (признават се директно за виновни).

Така че нито Джеймс Кромити, нито Кристофър Корнел не са „частни случаи“. Те са просто две рибки, попаднали в тази чудовищна мрежа. Мрежа, която увиват на стоката около цацата, за да я пробутат за акула. Мрежа, изплетена от долари и човешка мръсотия – или с една дума – Държава. •

А. Ванчев
по материали
от американския печат

СВОБОДАТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ от Епистолие и Волни >>>

1921. МЛАДАТА БОЛШЕВИШКА РЕВОЛЮЦИЯ ИЗНЕМОГВАЛА. ИКОНОМИКАТА БИЛА В ЛОШО СЪСТОЯНИЕ. СТУДЪТ И ГЛАДЪТ РАЗПАЛИЛИ ПЛАМЪЦИТЕ НА НЕДОВОЛСТВОТО.

ВСИЧКО Е НАРЕД... ЗЕМЯТА Е ЗА НАС, НО ЖЛЯБЪТ Е ЗА ВАС. ВОДАТА Е ЗА ВСИЧКИ, НО РИБАТА В НЕЯ Е ЗА ВАС. ГОРИТЕ СА ЗА НАС, НО ДЪРВЕНИЯТ МАТЕРИАЛ СЪЩО Е ЗА ВАС...

СЪВЕТИТЕ (ОБЕДИНЕНИЯ ОТ РАБОТНИЦИ, ВОЙНИЦИ, СЕЛЯНИ И ГРАЖДАНИ), ЖЕЛЯЗНОТО ОСТРИЕ НА РЕВОЛЮЦИЯТА, БИЛИ ОТСТРАНЕНИ, ЗАМЕНИНИ ОТ БЮРОКРАЦИЯТА, ЧК И ЧЕРВЕНАТА АРМИЯ.

ВСЕКИ ОПИТ ЗА ПРОТЕСТ ОТ СТРАНА НА РАБОТНИЦИ И СЕЛЯНИ СЕ Е СЧИТАЛ ЗА КОНТРАРЕВОЛЮЦИОННО ДЕЙСТВИЕ. ВЪПРЕКИ ВСИЧКО, НА 1 МАРТ ИЗБУХВА ИСТИНСКИ БУНТ В ... КРОНЩАД

КРОНЩАД

Протести на АРС за спасяването на БДЖ

След успеха с отмяната на министерската заповед за спирането на 138 влака, Автономния работнически синдикат – Варна, София и Бургас, заедно с активисти от Пазарджик, излязоха в последния ден на януари на координиран национален протест **в подкрепа** на работниците от БДЖ, **против** плановете за приватизация, концесии и ремунисипализация (общинско финансиране) на държавните железници.

Три съботи погред, на 17, 24 и 31 януари, секцията на АРС във Варна излезе на протести на варненската гара, заявявайки исканията и позициите си, като след протестите бяха организирани дискуссионни общи събрания с участието на граждани и работници. На 31 януари, софийската секция на синдиката също излезе на протест на Централна гара в София, активистка на АРС в Бургас раздаде листовки на гарата на граждани и любопитни репортери, призивът на АРС беше подкрепен и от активисти на „Бъди Промяната – Пазарджик“.

Исканията на Автономния работнически синдикат бяха ясни:

- Мораториум (забрана) за всякакъв вид концесии и приватизации на БДЖ
- Обединение на звената в БДЖ, с цел намаляване на административните разходи
- Всяка промяна в целостта и собствеността на което и да е държавно предприятие да се подлага на референдум
- Ревизия на дейността на ръководството и администрацията на БДЖ от независими експерти с участието на граждански и работнически организации
- Към работниците и пътниците се обръщаме с призив за обединение с цел:
- Предотвратяване на приватизацията на БДЖ
- - Реално участие на работниците и пътниците в обсъжданията относно бъдещето на БДЖ
- Изработване на стратегия за реструктуриране на управлението на БДЖ с цел включването на работниците и пътниците във вземането на решения.
- Взаимопомощ
- Борбата срещу планираното погубване на народната железница продължава! Подкрепете ни!

Активистите от Пазарджик разпространиха следната листовка:

„Бъди Промяната – Пазарджик ви призовава да се включите в борбата за спасяването на БДЖ.

Какво се случва? Държавата орязва бюджета за БДЖ с 40 милиона лева. Спират се влаковете. Нарушават се ключови транспортни връзки. Работници остават без транспорт до работното си място. Ученици, студенти и пенсионери губят правото си на евтин транспорт. Хиляди служители излизат на улицата да протестират. След протестите държавата се прави, че работи за спасяването на железниците. Имало кражби и трябвало да се спрат.

Отдавна е ясно, че от БДЖ се краде в големи мащаби. Въпросът е, че кражби в такъв размер не биха могли да продължават с години, ако върху тях не е опънат чадър на най-високо равнище. Въпросът „кой“ в контекста на БДЖ получава няколко отговора, вероятно едновременно верни: синдикати, партийни черни каси, потенциални приватизатори, генерално безхаберие. Важно е не само да настояваме да се спрат кражбите, но и да

погледнем към бъдещето. Да предотвратим на всяка цена приватизацията на БДЖ и да помислим за стопанисването на народната железница и условията на работа в нея. Функцията на БДЖ е социална, но тя изобщо не е такава от много време. Други интереси обслужват това гружество, да ги наречем най-общо политически. Всяко държавно предприятие е така. Факт е, че европейските държави сериозно подпомагат железниците си, като според изследване на Европейската комисия общата сума на субсидиите по Закона за предоставяне на обществени услуги в ЕС възлиза на 18 млрд. евро годишно. Все пак България заема първо място в ЕС по дял в цената на билета, плащан от бюджета – почти 80% (във Франция и Германия порядъкът е около 60%). Само че другите европейски страни организират дейността на публичните железници така, че те предлагат по-качествена услуга и поне на книга излизат на печалба. В момента всички ние отстояваме правата на пенсионери, ученици, социално-слаби, инвалиди и работници – на всички нас! Без нашето присъствие тук днес, държавата, заедно с управата

на БДЖ и кой знае коя чужда корпорация безпроблемно ще присвоят народните железници. Железници строени, поддържани и помогнали на поколения българи да се придвижат из родината си.

Ако ви е мило за правата ви, включете се в борбата да спасим БДЖ! БДЖ е на народа, не на Октопога!“

Не си правим никакви илюзии, че битката е спечелена. Напротив, след като бяха принудени да отстъпят за спирането на влаковете, Министерството на транспорта и управата на БДЖ веднага контраатакуваха, заявявайки намерение да приватизират БДЖ-Товарни превози и да дадат на концесия на частници някои от най-натоварените линии, например Перник-София.

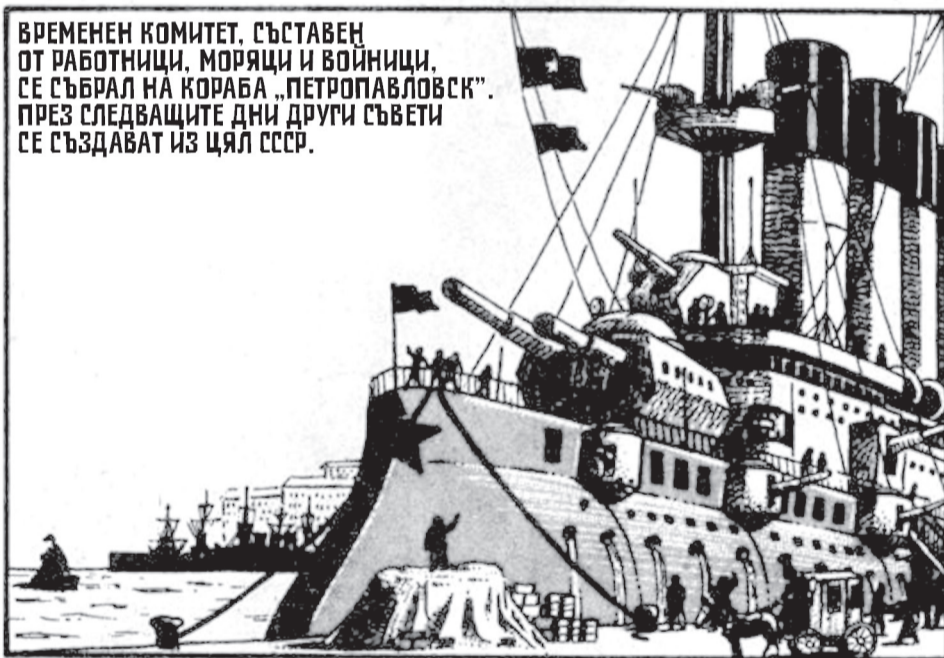
Битката ще бъде дълга и трудна. Твърдо и безкомпромисно можем да заявим:

- ние сме против спирането на влаковете
- ние сме против съкращаването на работници
- ние сме против приватизацията
- и ще отстояваме тези си позиции така, както е и мотото на нашата организация: **без компромиси!** •

АРС

СВОБОДАТА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

от Епископице и Волни

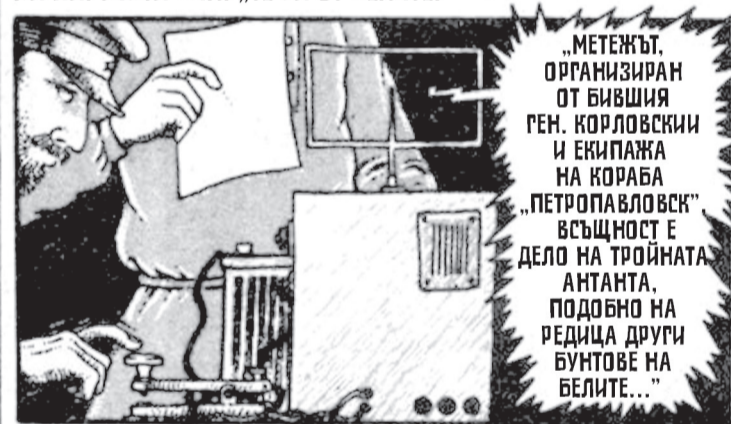
ВРЕМЕНЕН КОМИТЕТ, СЪСТАВЕН ОТ РАБОТНИЦИ, МОРЯЦИ И ВОЙНИЦИ, СЕ СЪБРАЛ НА КОРАБА „ПЕТРОПАВЛОВСК“. ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ ДНИ ДРУГИ СЪВЕТИ СЕ СЪЗДАВАТ ИЗ ЦЯЛ ССРС.

ПО ВРЕМЕ НА ЦЯЛОТО ВЪСТАНИЕ, ТАЗИ КЛЕВЕТА ЩЕ ПРОДЪЛЖАВА ДА БЪДЕ ПОВТАРЯНА ОТНОВО И ОТНОВО. СПОРЕД НЕЯ, ЦАРСКИЯТ ГЕНЕРАЛ КОРЛОВСКИ СТОЯЛ НАЧЕЛО НА ВЪСТАНИЦИТЕ, А ВСЪЩНОСТ РЕВОЛЮЦИОННИЯТ КОМИТЕТ БИЛ ОГЛАВЯВАН ОТ ЕДИН КОРАБЕН ПИСАР – МОРЯК НА ИМЕ ПЕТРИЧЕНКО.

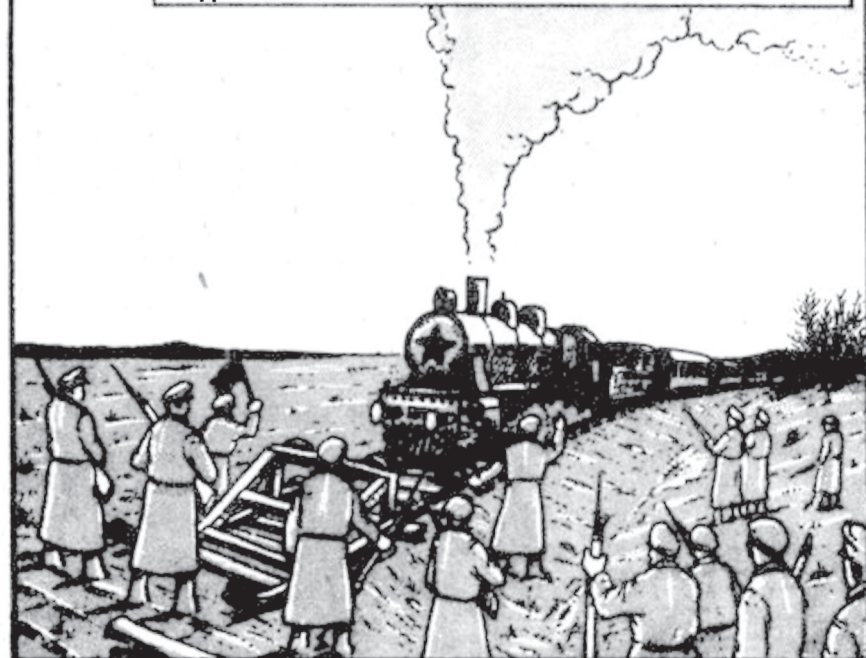
ТУК ИМА САМО ЕДИН ГЕНЕРАЛ – КОМИСАРИЯТ НА КОРАБА – И В МОМЕНТА ТОЙ Е ПОД КЛЮЧ!

МЕСТНИТЕ ЛИДЕРИ БИЛИ АРЕСТУВАНИ. В НАЧАЛОТО ТЕ ПОТВЪРДИЛИ НЕОБХОДИМОСТТА ОТ РЕОРГАНИЗАЦИЯ НА ОБЩЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ. ВЪПРЕКИ ТОВА, ОТГОВОРЪТ НА ПАРТИЯТА БИЛ: „ТЕ СА ОТ БЕЛИТЕ!“

„МЕТЕЖЪТ, ОРГАНИЗИРАН ОТ БИВШИЯ ГЕН. КОРЛОВСКИ И ЕКИПАЖА НА КОРАБА „ПЕТРОПАВЛОВСК“ ВСЪЩНОСТ Е ДЕЛО НА ТРОЙНАТА АНТАНТА, ПОДОБНО НА РЕДИЦА ДРУГИ БУНТОВЕ НА БЕЛИТЕ...“

ВЪСТАНИЕТО СЕ РАЗРАСНАЛО ОТ ПЕТРОГРАД ДО ОРАНИЕМБАУМ. ЗИНОВИЕВ БИЛ ИЗПРАТЕН НА МЯСТО. КРОНЩАД БИЛ ИЗОЛИРАН. КАДЕТИТЕ ОТ ЧК И ЧЕРВЕНАТА АРМИЯ ПОЛУЧАИЛИ ЗАПОВЕД ЗА ДЕЙСТВИЕ.

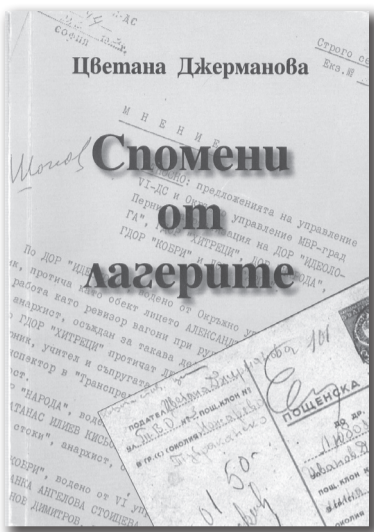

ОТ L'ESHO DES SAVANES, БР. 29, 1977 Г.

(СЛЕДВА)

ЦВЕТАНА ДЖЕРМАНОВА

Спомени от лагерите

Книгата на Цветана Джерманова не е показателна за Федерацията на анархистите в България, каквато е гнес. Тя обаче представя част от историята на анархисткото движение в България през погледа на една от участничките в него.

Цветана разказва как се включва в групите на младежите-анархисти като ученичка и скоро след това плаща със свободата си. Арестувана е на 16 декември

1948 г. и прекарва повече от 4 години в трудово-възпитателните общежития. След излизането си продължава да поддържа приятелски връзки със съвременниците си, но участва, според собствените ѝ думи, съзнателно, отговорно и честно в строителството на Социализма. След „Промяната“ отново се включва в извършваната се, според собствените ѝ думи, социална революция.

Позицията на Цветана Джерманова към политическия живот и отношенията с властта не е популярна гнес. Затова тук нямам място критиките към нея. Но книгата със спомени ѝ би била полезна за хората, които се интересуват от близката история и практиката на съвременното безвластническо движение. Тя налага отговор на въпроси, пред които се изправя всеки, поел трънливия път на анархизма.

Книгата на Цветана Джерманова може да бъде прочетена в Интернет-библиотеката на ФАБ на адрес lib.a-bg.net. •

Наблюдател

АНАРХОСИНДИКАЛИЗЪМ

АРС срещу съкращенията на работниците в културата

Автономен работнически синдикат заявява своята солидарност със служителите в културните институции, заплашени от предвидените в „Бюджет 2015“ масови съкращения.

Подготвяните да бъдат съкратени служители от библиотеки, музеи и пр. са обект:

- на същите схеми, както и работниците в подложените на унищожителна приватизация дружества и предприятия
- на същите „реформи“, които лишават народа от здравеопазване, образование, социални грижи, достоен живот и старини
- на същите механизми, които заробват гражданите в доживотни дългове

Автономен работнически синдикат се противопоставя на държавната политика на строги икономии, целяща да социализира огромните загуби на катастрофалния капитализъм.

Няма да плащаме за вашата криза!

Социална борба без компромиси! •

Автономен работнически синдикат
18 февруари 2015 г.

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура (в два тома) – Рудолф Рокер	10 лв	
14. Бакуниновата теория и практика на социалната революция – Г. Константинов	9 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 02.03.1921 г. кронцадските матроси въстават срещу болшевишката власт.
- На 03.03.1756 г. е роден английският философ и предтеча на анархизма Уилям Годуин.
- На 03.03.1924 г. в Хасковския затвор е убит от надзирателите анархистът Жеко Гергинов.
- На 05.03.1894 г. в Пловдив под редакцията на Димитър Господинов Бойкинов излиза първия пропагандиращ анархистки идеи вестник „Борба“.
- На 07.03.1921 г. Троцки нарежда да се нападне въстаналия Кронцад.
- На 09.03.1900 г. групата на „Гемиджиите“ започва прокопането на канал за поставяне на взрив под банк „Отоман“ в Цариград.
- На 10.03.1945 г. са арестувани всички делегати на конференцията на ФАКБ в софийския квартал Княжево, след което повечето от тях са въдворени в ТВО край Дупница.
- На 11.03.1981 г. в Хасково почина анархистът Делчо Василев Демирев, преминал през фашистките и болшевишки концлагери.
- На 11.03.1999 г. в София почина анархистът Стоян Иванов Цолов, участник в Испанската гражданска война, политически затворник преди и след 9 септември.
- На 12.03.1958 г. в Сливенския затвор от ДС е отровен анархистът Манол Васев (Йордан Бърлаков).
- На 15.03.1830 г. в град Сен Фоила Гране е роден анархистът и известен географ Елизе Рекло.
- На 17.03.1906 г. в град Цинцинати, САЩ умира анархистът Йохан Мост, автор на книгата „Религиозната чума“.
- На 18.03.1871 г. е обявена Парижката комуна.
- На 18.03.1947 г. в София почива Михаил Герджиков, анархист, ръководител на Преображенското въстание.
- На 19.03.1905 г. в Килифарево е родена анархистката Надежда Симеонова Попова, участник в Килифаревското въстание и четата на „Братя Бълхови“.
- На 20.03.1925 г. край град Елена, в сражение с полицията загива анархистът Димитър Петков Цонев.
- На 23.03.1954 г. край Павел Баня, в сражение с милицията и армията е убит анархистът Христо Димитров Несторов.
- На 24.03.1902 г. в град Плевен е роден писателят анархист Борис Шивачев.
- На 25.03.1873 г. в град Мангунция е роден немският анархосиндикалист и теоретик Рудолф Рокер.
- На 26.03.1923 г. Ямбол са избити от военните 23-ма анархисти, начело с Тодор Дързев.
- На 29.03.1927 г. в село Палатово е роден анархистът Асен Илиев Христов, жертва на болшевишкия терор.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. **Иван Иванов, Коларово** 30 лв
2. **Александър Наков, Перник** 10 лв
3. **Читател** 10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОБ Б АД, К Л О Н П Е Р Н И К
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ
0896 613 727

адрес на редакцията
София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2015 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

Каталожен номер 649